

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

ปริญาณิพนธ์
ของ
ชาญยุทธ รัตนมงคล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2552

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

ปริญาณิพนธ์
ของ
ชาญยุทธ รัตนมงคล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

บทคัดย่อ
ของ
ชาญยุทธ รัตนมงคล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2552

ชาญยุทธ รัตนมงคล. (2552). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์, รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 รวมทั้งสิ้นจำนวน 200 คน เป็นชายจำนวน 100 คน เป็นหญิงจำนวน 100 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหา ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจโดยรวม ของการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D. = 0.49)

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

2.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างตัวแทนภาค นักกีฬาบาสเกตบอลตัวแทนแต่ละภาค มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล ไม่แตกต่างกัน

MOTIVATION FOR SELECTING TO PLAY BASKETBALL OF BASKETBALL
PLAYERS PARTICIPATING IN THE 37th NATIONAL GAMES

AN ABSTRACT
BY
CHANYUT RATTANAMONGKOL

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2009

Chanyut Rattanamongkol (2009). *Motivation for Selecting to Play Basketball of Basketball Payers Participating in the 37th National Games*. Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Wattana Suthiphan, Assoc. Prof. Pakpoom Rattanarajanukul.

This study was intended to find and compare motivation for selecting to play basketball of basketball players participating in the 37th national games. The subjects of 200, 100 male players and 100 female players, were simple randomly sampled from the basketball players who participated in the 37th national games.

The data were collected by the writer's constructed questionnaire ($r = .95$) in 4 areas of motivations:

1. Preference, Interest and Skills,
2. Attitude toward Self and Concerning People,
3. Income and Benefit, and
4. Honor / Fame

After the data were treated for percentage, mean, standard deviation, t-testing for mean difference, One-Way ANOVA and Schaffe's Pairing Method, it was found as follows:

1. As a whole, the motivations in all areas were at a high level (S.D. = 0.49)
2. When compared the motivations between male subjects and female subjects, there were no significant difference of means. However, when considered by areas, there were significant difference in the area of preference, Interest and Skills between male subjects and female subjects, at .05 level of confidence.

When compared among the regional representatives, there were no significant difference of motivations.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจาก
รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ
รัตนโรจนากุล กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ประธาน
คณะกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน กรรมการสอบ คณาจารย์ทุกท่านที่ได้กรุณา
ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องจนสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เป็นผลสำเร็จ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนบาสเกตบอล ที่นำนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ตลอดจนพี่ๆ น้องๆ ชาวพลศึกษาทุกหน่วยงานที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณ คุณพ่อสุชี คุณแม่ระพีนทร์ รัตนมงคล ที่ให้กำเนิดและเลี้ยงดูมาโดยตลอด และขอขอบคุณครอบครัวรัตนมงคล ภราดา มีศักดิ์ ว่องประชากุล อาจารย์อาภรณ์ มังคละ อาจารย์ศิริพร พรพิพัฒน์ไพบุลย์ อาจารย์ดาริษา แสงสินธุ์ ตลอดจนญาติ พี่น้อง เพื่อน ทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา ถ้าหากผลงานวิจัยมีสิ่งดีงามและเป็นประโยชน์ ผู้วิจัยขออุทิศสิ่งดีงามแก่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

ชาญยุทธ รัตนมงคล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ความหมายของแรงจูงใจ.....	6
ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ.....	7
ทฤษฎีแรงจูงใจ.....	8
ประเภทของแรงจูงใจ.....	13
องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ.....	18
แรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกาย.....	19
แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา.....	22
แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา.....	23
แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา.....	25
ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการของกีฬาสเกตบอล.....	27
ประวัติในต่างประเทศ.....	27
ประวัติในประเทศไทย.....	30
ประวัติการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ.....	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	34
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	34
งานวิจัยในประเทศ.....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	44
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	44
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	45
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	45
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	46
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	68
บทย่อ.....	68
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	68
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	68
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	68
สมมติฐานในการวิจัย.....	68
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	69
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
สรุปผลการวิจัย.....	70
อภิปรายผล.....	73
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	75
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	76

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	77
ภาคผนวก.....	82
ภาคผนวก ก	83
ภาคผนวก ข	91
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	93

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	45
2	ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 200).....	50
3	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา บาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด (n = 200).....	51
4	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา บาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n = 200).....	52
5	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา บาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ (n = 200).....	53
6	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา บาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง (n = 200).....	54
7	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา บาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 (n = 200).....	55
8	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแรงจูงใจในการเลือก เล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามตัวแปรเพศ.....	56
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด จำแนกตามตัวแทนภาค.....	57
10	ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา บาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และ ภาค 5 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด.....	58

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ของการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความคิดเห็น เกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำแนกตามตัวแทนภาค.....	59
12	ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา บาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง.....	60
13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านรายได้และ ผลประโยชน์ที่ได้รับ จำแนกตามตัวแทนภาค.....	61
14	ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา บาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และ ภาค 5 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ.....	62
15	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ของตัวแทนแต่ละภาคในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง จำแนกตามตัวแทนภาค.....	63
16	ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา บาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และ ภาค 5 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง.....	64
17	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง จำแนกตามตัวแทนภาค.....	65
18	ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา บาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และ ภาค 5 รวมทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง.....	66

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ทุกครั้งที่มีการจัดการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการแข่งขันจากหน่วยงานใด ๆ ก็ตาม มักจะได้ยินบทเพลง “กราวกีฬา” ดังกระหึ่มไปทั่วสนามการแข่งขันเสมอ “กีฬา กีฬา เป็นยาวิเศษ” บทเพลงกราวกีฬานี้เป็นคำกล่าวที่เป็นจริงเพราะกีฬาทุกชนิดมีผลต่อสุขภาพของผู้เล่นกีฬาโดยตรง ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา การออกกำลังกายมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเสริมสร้างสุขภาพให้แข็งแรงสมบูรณ์และมีสุขภาพจิตดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการบริโภคอาหารประจำวัน การเสริมสร้างสุขภาพที่ดีจึงต้องเน้นทั้งการออกกำลังกายและการโภชนาการไปพร้อม ๆ กัน ด้วยเหตุนี้รัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมให้ประชาชนออกกำลังกายอย่างทั่วถึง จึงมีการกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในนโยบายของรัฐบาล และแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติในส่วนของภารกิจตามวาระเป้าหมายว่าก่อนปี พ.ศ. 2549 ประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ได้มีโอกาสออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาเป็นประจำอย่างน้อยวันละ 30 นาที ไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 3 วัน เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพกายแข็งแรง สมบูรณ์และสุขภาพจิตที่ดี ลดความเสี่ยงในการเพิ่มโรค ปลอดภัยจากยาเสพติด มีประสิทธิภาพในการเรียน การปฏิบัติงานอันจะนำไปสู่การมีสุขภาพที่ดีตลอดชีวิต (สุขพัชรา ชัมเจริญ. 2546: คำนำ) ซึ่งหมายถึงว่าคนที่มีสุขภาพที่ดี มีผลมาจากการออกกำลังกาย นั่นเอง ทั้งนี้ผู้รู้หลายท่านได้ให้คำจำกัดความของการออกกำลังกาย ไว้ว่าเป็นการออกแรงเพื่อกิจกรรมทางร่างกายในทุก ๆ ลักษณะนอกเหนือไปจากการเล่นกีฬา การทำงานต่าง ๆ ก็จัดเป็นอีกวิธีการของการออกกำลังกาย เพื่อให้ร่างกายเกิดการเคลื่อนไหวเราจึงพบว่าปัจจุบันประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศหันมาสนใจเล่นกีฬา และออกกำลังกายกันอย่างกว้างขวาง ทั้งในระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด ตลอดจนระดับประเทศ (ภพเพชร นิลงาม. 2546: 1) แต่ทั้งนี้การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายมักจะนิยมเล่นกันตามฤดูกาลและการแข่งขันกีฬาแต่ละประเภทหรือเล่นกันตามความพอใจ ความถนัด และความต้องการของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเล่นกีฬาประเภทใด หรือการออกกำลังกายใด ๆ ก็ตามย่อมมีปัจจัยหลายประการในการผลักดันให้เกิดความสนใจในการเล่นจนนำไปสู่การเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ ได้ในที่สุด ซึ่งหนึ่งในปัจจัยต่าง ๆ เหล่านั้นได้แก่แรงจูงใจ

สืบสาย บุญวีระบุตร (2541: 52) ได้กล่าวว่า “แรงจูงใจถือได้ว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬา เพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องต่อเนื่องตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬาและเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์แรงจูงใจที่ทำให้หรือมีอิทธิพลทำให้คนยังคงออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาทั้งนี้แต่ละคนก็มีสาเหตุปัจจัยหรือแรงจูงใจที่ต่างกันที่สำคัญคือทำให้คนมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกัน... ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและความตั้งใจ

ความพยายามที่จะกระทำ มีความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและการแข่งขันกีฬา” ซึ่งมีเหตุแห่งแรงจูงใจ คือ เหตุผลที่เกี่ยวข้องกับความสวยงาม ด้านสรีระ สัดส่วน เพื่อให้เป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม หรือ เหตุผลทางการแพทย์อันสืบเนื่องจากการเจ็บป่วย เหตุผลทางสังคมที่ต้องการเพื่อนใหม่ การคบมิตร การเป็นที่ยอมรับ การยกระดับสถานะทางสังคม ตลอดจนการมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาไม่ว่าจะเป็น ความสำคัญของการกีฬา ความชอบและความท้าทาย การเสี่ยง ชอบแข่งขัน ชอบความสนุก การเป็นที่ยอมรับและความภาคภูมิใจในตนเอง ล้วนเป็นเหตุแห่งแรงจูงใจให้คนหันมาเล่นกีฬาทั้งสิ้น แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งกระตุ้นและเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ตัวบุคคลประพฤติในกิจกรรมต่าง ๆ ตามความต้องการของคน ๆ นั้น ดังที่ (อังคณา บุญเสมอ. 2550: 1 อ้างอิงจาก สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2539: 25) ที่กล่าวว่า “มนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการจะกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จ จำเป็นต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาดังใจ ขยัน ฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในขณะแข่งขัน ต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุที่สำคัญ แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นให้นักกีฬาตื่นตัวทั้งใน ขณะที่ฝึกซ้อมและแข่งขันซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน” ซึ่งเทเวศร์ พิริยะพณท์. (2529: 10) ได้กล่าวว่า “องค์ประกอบที่จะทำให้ นักกีฬาคนใดคนหนึ่งสามารถเล่นกีฬาได้ดี ในกีฬาแต่ละประเภทมีองค์ประกอบที่สำคัญแตกต่างกันไป...ผู้ฝึกสอนที่ฉลาดควรให้ความสนใจและศึกษาในรายละเอียดต่าง ๆ ของแรงจูงใจที่มีผลกระทบต่อความสามารถของนักกีฬา แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในกลุ่มเด็ก เยาวชนและประชาชนที่จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลเหล่านั้นได้พัฒนาสุขภาพตั้งแต่เยาว์วัย แรงจูงใจจึงเปรียบเสมือนกระแสให้ความสนใจให้กลุ่มบุคคล และประชาชนได้มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาใฝ่หาความสำเร็จในเชิงกีฬา” กีฬาบาสเกตบอล จึงนับเป็นหนึ่งในกีฬายอดนิยมที่มีประโยชน์ สอนให้ผู้เล่นมีความแข็งแรง อุดมคติ คล่องแคล่วว่องไว มีการทรงตัวที่ดี มีสมรรถภาพสูงขึ้น เมื่อได้รับการฝึกอย่างถูกวิธีไม่หนักเกินไปก็จะทำให้ร่างกายสดชื่น กระปรี้กระเปร่า และยังช่วยรักษารูปร่างให้ได้สัดส่วนสง่างาม (เจเลีย พิมพันธ์. 2529: 2) อันเป็นคุณลักษณะของกีฬาที่ดี ที่มีผู้นิยมเล่นกันมาก ถ้าหากเราสังเกตจะพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ จะเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลเป็นอันดับต้น ๆ ของกีฬาประเภทต่าง ๆ โดยอาศัยแรงจูงใจผลักดันให้หันมาสนใจและเล่นกีฬาบาสเกตบอล จนนำไปสู่การเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถ มีเทคนิควิธีการในการใช้ชั้นเชิงเอาชนะคู่ต่อสู้ในเกมการแข่งขัน ทั้งนี้ นักกีฬาแต่ละคนย่อมมีแรงผลักดันและแรงจูงใจที่แตกต่างกันบ้างต้องการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน บ้างเล่นเพื่อแก้ปัญหาสุขภาพของตนเอง บางคนคาดหวังที่จะเป็นนักกีฬาระดับมือหนึ่งของประเทศ หรือหวัง ความมีชื่อเสียง เกียรติยศ และบางคนอาจเล่นกีฬา เพียงเพื่อหวังใช้สิทธิพิเศษของการเป็นนักกีฬา เพื่อเปิดประตูเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย แต่ไม่ว่าจะเป็นปัจจัย เหตุผลใด ๆ ก็ตามที่ส่งผลเป็นแรงจูงใจให้คนหันมาสนใจเล่นกีฬาบาสเกตบอล ล้วนแต่เป็นสิ่งที่เราที่ผู้วิจัยต้องการวิจัยหาสาเหตุที่แท้จริงของการนำไปสู่การเลือกเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลอีกทั้งเพื่อวิเคราะห์หาข้อมูลต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนานักกีฬาบาสเกตบอลให้มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมพัฒนา กีฬาบาสเกตบอลต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามเพศ และตัวแทนแต่ละภาค

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล ความแตกต่างของแรงจูงใจของนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ความแตกต่างของนักกีฬาตัวแทนแต่ละภาคที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 เพื่อเป็นแนวทางให้นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ครูพลศึกษา ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมกีฬาบาสเกตบอลในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 288 คน แบ่งเป็นชาย 12 ทีม จำนวน 144 คน เป็นหญิง 12 ทีม จำนวน 144 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 288 คน การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเครจซี่และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพณท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie & Morgan. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักกีฬาทั้งหมด 165 คน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเป็น 200 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 เพศ

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 ตัวแทนภาค

1.2.1 ภาค 1

1.2.2 ภาค 2

1.2.3 ภาค 3

1.2.4 ภาค 4

1.2.5 ภาค 5

2. ตัวแปรตามคือ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาสเกตบอล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่เราและแรงกระตุ้น ทำให้บุคคลเกิดความพยายามและมีความต้องการในการประสบความสำเร็จในจุดมุ่งหมาย แรงจูงใจอาจเกิดจากตัวเองหรือเกิดจากบุคคลอื่นกระตุ้นโดยใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

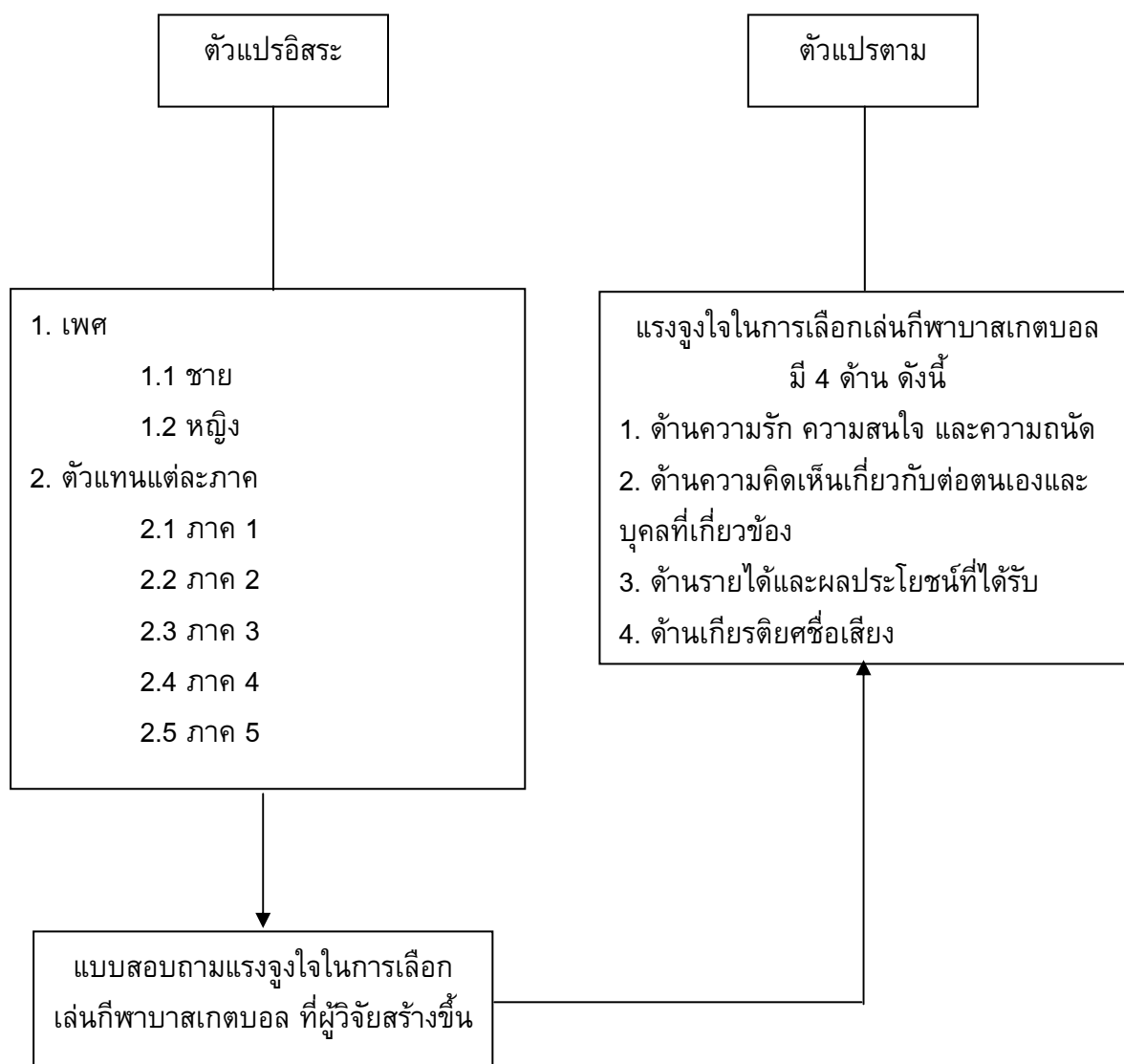
2. กีฬาสเกตบอล หมายถึง เกมการแข่งขันที่ประกอบไปด้วยผู้เล่น 2 ทีม คือ ทีมรับ กับทีมรุก โดยทีมรุกใช้ทักษะการเลี้ยง การส่ง การขว้าง การกลิ้ง การโยนลูกบอลไปทำประตูของทีมรับ ส่วนทีมรับต้องทำการป้องกัน การกำบัง การกระโดด แย่งบอลอีกฝ่ายหนึ่งไม่ให้ครอบครองบอลหรือทำคะแนน เพื่อที่จะได้กลับมาเป็นทีมรุก ทั้ง 2 ทีม สลับกันเป็นฝ่ายรุก ฝ่ายรับจนกว่าจะหมดเวลา ทีมที่มีคะแนนนำเป็นทีมที่ชนะการแข่งขัน

3. นักกีฬาสเกตบอล หมายถึง นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

4. การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 หมายถึง การแข่งขันกีฬาที่จังหวัดต่าง ๆ ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันได้โดยตรง เว้นแต่ชนิดกีฬาที่กำหนดให้มีการแข่งขันคัดเลือกในระดับภาค โดยจะต้องดำเนินการแข่งขันในระยะเวลาที่การกีฬาแห่งประเทศไทยกำหนด

5. ตัวแทนภาค หมายถึง การแข่งขันเพื่อคัดเลือกตัวแทนภาค ๆ ละ 2 ทีม ประเภททีมชาย 2 ทีม ประเภททีมหญิง 2 ทีม โดยแบ่งออกเป็น 5 ภาค คือ ภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5 รวมถึงทีมจังหวัดที่ชนะเลิศจากการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 พ.ศ. 2550 และทีมจังหวัดเจ้าภาพที่จัดแข่งขันระดับชาติ เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. แรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีเพศต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน
2. แรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่เป็นตัวแทนแต่ละภาคจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อนำมาสนับสนุนแนวทางการศึกษาครั้งนี้ ดังนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ
3. ทฤษฎีแรงจูงใจ
4. ประเภทของแรงจูงใจ
5. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
6. แรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกาย
7. แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา
8. แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา
9. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
10. ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการของกีฬาสเกตบอล
11. ประวัติการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ
12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 12.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 12.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจ

ได้มีผู้ที่ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้หลายท่านดังนี้

อาร์ พันธ์มณี (2534: 179) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาพที่อินทรีย์เกิดความต้องการหรืออยู่ในสภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ เพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อทดแทนภาวะขาดหรืออินทรีย์อยู่ในสภาวะสมดุลแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้ เป็นสิ่งกำหนดทิศทาง และความเข้มข้นของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

อร่าม ตั้งจิต (2539: 95) กล่าวว่า แรงจูงใจในการกีฬา หมายถึง สิ่งกระตุ้นให้เราต้องมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้นไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางกายดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่น พอใจที่จะเล่น ทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 21) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ 2 แนว คือแรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอน และแรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา แรงจูงใจในความหมายของผู้

ฝึกสอนคือ การหาวิธีชักจูงให้นักกีฬา ปฏิบัติกิจกรรมที่นักกีฬาอาจไม่ประสงค์จะปฏิบัติ แรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา คือ สาเหตุที่นักกีฬานำขึ้นมาอ้าง เพื่อกระทำการกิจกรรมใด ๆ ให้สำเร็จหรือเมื่อประสบความสำเร็จแล้ว

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 138) การจูงใจเป็นกระบวนการที่อิทธิพลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจมากพฤติกรรมจะมีมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ

สืบสาย บุญวิรูปตร (2546: 52-53) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าหมายประสงค์ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬาแรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและแข่งขันกีฬา

เติมศักดิ์ คทวณิช (2546: 149) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการของการใช้ปัจจัยทั้งหลายที่จะทำให้บุคคลเกิดความต้องการเพื่อสร้างแรงขับและแรงจูงใจไปกระตุ้นร่างกายให้แสดงพฤติกรรมตามจุดหมายที่ได้วางไว้ โดยปัจจัยดังกล่าวอาจเป็นสิ่งเร้าภายนอกกับสิ่งเร้าภายในหรือทั้งสองประการก็ได้

ลักขณา สริวัฒน์ (2549: 74) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง พฤติกรรมที่ถูกกระตุ้นโดยแรงขับของแต่ละบุคคลเพื่อสู่จุดหมายปลายทางอย่างใดอย่างหนึ่ง และร่างกายอาจจะสมประสงค์ในความปรารถนาอันเกิดจากแรงขับนั้น ๆ ได้

กิลฟอร์ดและเกรย์ (Guilford; & Gray. 1970: 12) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์

จากที่กล่าวมาทั้งหมดโดยสรุปแรงจูงใจหมายถึง สิ่งที่เราและกระตุ้นทำให้บุคคลเกิดความพยายามและมีความต้องการในการประสบความสำเร็จในจุดหมาย แรงจูงใจอาจเกิดจากตัวเองหรือเกิดจากบุคคลอื่นกระตุ้นโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ

การจูงใจไม่ใช่ตัวพฤติกรรม หรือเหตุการณ์ที่สามารถมองเห็นได้โดยตรงแต่เป็นนามธรรมอย่างหนึ่งที่ช่วยอธิบายขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การจูงใจมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ (พนมไพร ไชยงค์. 2542: 138-139)

1. ให้พลังกระตุ้นต่อการแสดงพฤติกรรม หรือความเข้มของกำลังตอบสนองที่จะแสดงพฤติกรรม เมื่อกระหายน้ำมาก เราจะเดินอย่างรวดเร็ว หรือวิ่งเพื่อเสาะแสวงหาน้ำแก้ความกระหาย

แต่ถ้าเราไม่กระหาย หรือกระหายเพียงเล็กน้อยเราอาจจะเดินช้า ๆ พุดคุยกับเพื่อนอย่างไม่รีบร้อน เป็นต้น

2. กำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรม เช่น เมื่อหิวก็จะมีพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่การแสวงหาอาหาร เช่นเดินไปร้านข้าวแกง ฝากเพื่อนไปซื้อ หรือว่าจะเลือกทำอะไรดี เพราะมีทางเลือกหลายทางเพื่อให้ได้อาหารมาบำบัดความหิว การได้รับประทานอาหารจึงเป็นจุดหมายปลายทาง หรือทิศทางของพฤติกรรม

3. กำหนดระดับความพยายาม หรือความมุ่งมั่นไม่ลดละของพฤติกรรมนั้น คือ จะใช้ความอดทน หรือมานะพยายามในการกระทำพฤติกรรมนั้นได้นานเพียงใด เช่น เมื่อเราหิวเราจะเข้าครัวค้นหาของรับประทาน ถ้าในครัวไม่มีอะไรรับประทานได้ เราก็จะออกไปนอกบ้านเพื่อซื้อของรับประทาน ถ้าร้านแรกที่ไปถึงปิดร้าน แต่ความหิวเรายังสูงอยู่ เราก็จะไปหาร้านอื่น ๆ ต่อไปอีก อาจจะเป็นร้านที่ 5 หรือ 6 จนกว่าจะได้อาหารรับประทาน นั่นคือ ระดับความพยายาม หรือความมุ่งมั่นไม่ลดละที่จะแสดงพฤติกรรมก็สูงตามไปด้วย

ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงพฤติกรรมการจูงใจ จะต้องมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ให้พลังแก่พฤติกรรม มีทิศทาง และมุ่งมั่นพยายามไม่ลดละ พฤติกรรมจูงใจจึงเป็นพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย และเจ้าตัวมีความพยายามที่จะให้บรรลุเป้าหมายนั้น

ประโยชน์ของแรงจูงใจ

มุกดา ศรียงค์ (2540: 225) ได้กล่าวไว้ว่า การที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลจึงต้องทำความเข้าใจกับแรงจูงใจของคนนั้น ๆ ว่าบุคคลนี้มีแรงจูงใจอยู่ในประเภทใด ระดับใด ดังนั้นการทำความเข้าใจกับกระบวนการจูงใจ แนวคิด และทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์ในด้านต่าง ๆ คือ

1. เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองจะเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสมและบังคับมิให้ตนเองแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมาได้
2. เข้าใจในพฤติกรรมของผู้อื่นจะช่วยให้คนเราควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้
3. เข้าใจในพฤติกรรมของกลุ่มสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์ จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวทางที่ถูกต้อง

ดังนั้นควรศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเนื่องจากพฤติกรรมของมนุษย์มีผลมาจากแรงจูงใจ และเพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์มากยิ่งขึ้น

ทฤษฎีแรงจูงใจ

เนื่องจากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจเป็นการศึกษาเหตุผล หรือเป้าประสงค์ของการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์และแหล่งที่มาของแรงจูงใจมาจาก 4 แหล่งคือ มาจากองค์ประกอบทางด้านความต้องการพื้นฐานด้านชีววิทยา จากองค์ประกอบด้านอารมณ์ จากองค์ประกอบด้านสติปัญญา และองค์ประกอบด้านสังคม นักจิตวิทยาได้นำองค์ประกอบเหล่านี้มาเป็นแนวคิดในการ

สร้างทฤษฎี เพื่ออธิบายว่าทำไมมนุษย์จึงแสดงพฤติกรรมที่แสดงอยู่ ความเป็นจริงแล้วไม่มีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง เพื่ออธิบายว่าทำไมมนุษย์จึงแสดงพฤติกรรมที่แสดงอยู่ ความเป็นจริงแล้วไม่มีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งที่สามารถอธิบายทุกด้านของแรงจูงใจได้ทั้งหมด ดังทฤษฎีแรงจูงใจต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจ คือ หลักการกำหนดทิศทางการแสดงออกถึงพฤติกรรมของนักกีฬา ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนักกีฬา ทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามี 4 ทฤษฎี คือ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541: 24-31)

1. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation and Cognitive Evaluation Theory) แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในโดยไม่มีรางวัล หรือสิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำสิ่งนั้น ๆ แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุก และสนุกที่จะได้เล่น โดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกมาเกี่ยวข้อง เพราะแรงจูงใจภายในเกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเท่านั้น

ส่วนทฤษฎีการประเมินความรู้เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ (Perceive Competence) และการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self-determining) องค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีการประเมินความรู้ คือ

1.1 การรับรู้ในการควบคุม (Perceive Controlling) หมายถึง นักกีฬาต้องรับรู้ว่าจะไรเป็นแหล่งสาเหตุ (Locus of Causality) ในการจูงใจให้นักกีฬาเล่นกีฬา ซึ่งประกอบด้วยความสนใจอยากเล่น (แรงจูงใจภายใน) โดยไม่ได้หวังสิ่งล่อใจ คือ เงิน รางวัล หรือสิ่งของ (แรงจูงใจภายนอก) แต่เมื่อเล่นกีฬาไปได้นาน ๆ อาจจะมีแรงจูงใจภายนอกเข้ามามีส่วนในการเล่นกีฬาของนักกีฬาได้ เพราะฉะนั้นนักกีฬาต้องรับรู้ในการควบคุมให้ได้ว่าทำไมจึงเล่นกีฬาและเล่นกีฬาเพราะอะไร

1.2 กระบวนการประเมินผล (Information Process) หมายถึง กระบวนการที่รับรู้ประเมินว่า แรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกที่มีผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬา กระบวนการประเมินข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการรับรู้ถึงความสามารถ และการตัดสินใจด้วยตนเอง ถ้านักกีฬามีกระบวนการประเมินข้อมูลที่ดีแล้ว จะสามารถประเมินข้อมูลได้เลยว่าแรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬา

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) หมายถึง แรงจูงใจที่มีลักษณะนิสัยเผชิญหน้า หรือถอยหนีทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่เกิดจากความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ลดด้วยความต้องการที่จะถอยหนีความล้มเหลว สิ่งที่จะได้เพิ่มจากผลลบ คือแรงจูงใจภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลและความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาเตอร์ (Harter's Competence Motivation Theory) โดยอธิบายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือแรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถมีความพยายามที่จะทำสิ่งที่ยากขึ้น (Mastery) และมีความต้องการที่จะฝึกสิ่งที่ยากขึ้นไปเรื่อย ๆ รับรู้ว่าคุณประสบความสำเร็จ และสามารถทำในสิ่งที่ยากขึ้นได้ แต่ในทางตรงข้าม นักกีฬาไม่ชอบทำสิ่งที่ยากขึ้น เมื่อรับรู้ว่าคุณแล้วจะไม่ประสบความสำเร็จ

ดังนั้นในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬา นักกีฬาที่มีการรับรู้หรือถูกทำให้รับรู้ว่าคุณมีความสามารถ ก็จะเกิดความมั่นใจ มีความต้องการที่จะฝึกซ้อมในสิ่งที่ยากยิ่งขึ้น และมีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งที่ยากมากขึ้น

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) ไฮเดอร์ (Roberts. 1992; Citing Heider. 1958) อธิบายว่า ความพยายามของมนุษย์ในการอ้างสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจการกำหนดพฤติกรรม และเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตนเองจะทำให้แรงจูงใจในการกระทำนั้นมั่นคงยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถใช้อธิบายความสามารถของตนเองด้วยทฤษฎีการอ้างสาเหตุของไฮเดอร์ ประกอบด้วย ปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงาน (Task Difficulty) และโชค (Luck)

การอ้างสาเหตุในการกระทำของนักกีฬาสืบเนื่องมาจากความเข้าใจในปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถและความพยายาม และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อมคือ ความยากของงานและโชค เช่น นักกีฬาอ้างถึงสาเหตุของการแพ้การแข่งขัน เพราะทีมคู่แข่งแข็งแกร่งกว่าฝีมือเก่งกว่า

4. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) เป้าหมาย คือ บางสิ่งบางอย่างที่เราต้องการจะทำให้สำเร็จ ซึ่งเป้าหมายมีอิทธิพลในการเพิ่มประสิทธิภาพของงาน

4 ประการ คือ

4.1 เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความตั้งใจและการกระทำโดยตรง (Direct Attention and Action) ผู้ฝึกสอนกำหนดเป้าหมายในการฝึกซ้อม หรือแข่งขันให้นักกีฬา การกำหนดเป้าหมายเป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรมและความตั้งใจของนักกีฬา และเป็นแรงจูงใจให้กับนักกีฬาตั้งใจในการฝึกซ้อมและตั้งใจเข้าแข่งขัน

4.2 การใช้พลังในการเล่นหรือแข่งขัน (Mobilized Expenditure) ขณะที่นักกีฬามีความตั้งใจ และทำการเตรียมตัวเพื่อกระทำการกิจกรรมที่กำหนดไว้นั้น นักกีฬาควรกำหนดพลังที่ตนเองใช้หรือทุ่มเทให้แก่กิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสมด้วย

4.3 ความพยายามต้องานระยะยาว (Prolong Effort) การกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมจะส่งผลถึงความอดทน หรือความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมนั้นด้วย นักกีฬาที่กำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้าจะมีความอดทน และความพยายามในการบรรลุเป้าหมายได้ยาวนานกว่านักกีฬาที่ไม่มีการกำหนดเป้าหมาย

4.4 การพัฒนายุทธวิธีสร้างแรงจูงใจ (Motivates Strategy Development) การกระตุ้นให้นักกีฬาพัฒนายุทธวิธีในการฝึกซ้อม การวางแผนในการฝึกซ้อม และการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้นผู้ฝึกสอนมีวิธีปฏิบัติ คือควรกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักการจัดตารางเวลาของตนเองกับตารางการฝึกซ้อมให้เหมาะสมเพื่อช่วยให้นักกีฬาได้รู้จักการจัดการกับตนเอง โดยรู้ว่าเวลาไหนควรฝึกซ้อมหรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสม

5. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงใจของมาสโลว์ (Maslow. 1970: 35–46) เป็นทฤษฎีที่มีชื่อเสียงของมาสโลว์ อธิบายว่า แรงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูง มีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน คือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Needs) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการเป็นเจ้าของและความต้องการความรัก (Belongingness and Love Needs) ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเอง และผู้อื่น (Esteem Needs from Oneself and Others) ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized Needs) แรงใจลำดับต้น ต้องได้รับการตอบสนองก่อนแรงใจลำดับสูง จึงจะพัฒนาตามมาโดยลำดับ

แรงใจลำดับที่ 1 คือ แรงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนองเป็นแรงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทานไม่โหยหิว มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค มีเครื่องนุ่งห่ม กันร้อนกันหนาว ฯลฯ จึงพัฒนาความต้องการประเภทอื่นๆ ตามมาได้ ถ้าความต้องการอันดับแรก ยังไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียง แรงใจประเภทอื่น ๆ ก็ยากที่จะบังเกิดขึ้นได้

แรงใจลำดับที่ 2 คือ แรงใจเพื่อความปลอดภัยแห่งตนเอง และทรัพย์สิน เมื่อต้องการอันดับแรกได้รับการตอบสนองแล้ว ก็เกิดความต้องการที่จะรักษาชีวิตทรัพย์สินและสิ่งอื่น ๆ ของตนให้มั่นคงปลอดภัย

แรงใจลำดับที่ 3 คือ แรงใจเพื่อเป็นเจ้าของ เช่น ความรู้สึกว่าคุณมีชาติตระกูล มีครอบครัว มีสถาบัน มีครู มีโรงเรียน มีที่ทำงาน ฯลฯ กับความต้องการถูกรักและได้รักผู้อื่น เช่น ต้องการให้มีผู้มาอาทรห่วงใยและก็ต้องการห่วงใยอาทรเกื้อกูลดูแลผู้อื่นเช่นกัน

แรงใจลำดับที่ 4 คือ แรงใจเพื่อการแสวงหาและรักศักดิ์ศรีเกียรติยศทั้งด้วยสำนึกของตนเองและด้วยการกล่าวขวัญยกย่องเชิดชูจากผู้อื่น เช่น ความต้องการมีเกียรติ มีหน้ามีตา มีชื่อเสียงเป็นที่ยกย่อง ความรู้สึกนับถือตนเองเชิดชูตนเอง

แรงใจลำดับที่ 5 คือ แรงใจเพื่อตระหนักรู้ความสามารถของตนกับประเพณีปฏิบัติตนตามความสามารถและสุดความสามารถ โดยเพ่งเล็งประโยชน์ของบุคคลอื่นและของสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ มาสโลว์ เชื่อว่า คนทุกคนมีความมุ่งหมายของชีวิต เพื่อจะเป็นคนโดยสมบูรณ์ในระดับนี้ทั้งสิ้น

6. ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ (Murray) ได้สรุปความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 28 ชนิด ดังนี้ (วิวัฒน์ชัย กุลมัตย์. 2526: 149-15; อ้างอิงจาก Murray)

1. ความต้องการที่จะเป็นเจ้าของและความต้องการสมบัติต่าง ๆ (Acquisition)
2. ความต้องการที่จะอนุรักษ์รวบรวมซ่อมแซมสิ่งต่าง ๆ (Conservation)
3. ความต้องการความสะอาดและจัดสิ่งของให้อยู่ในสภาพเป็นระเบียบ (Orderliness)
4. ความต้องการที่จะสะสมโดยรู้จักประหยัด (Retention)
5. ความต้องการที่จะประดิษฐ์และการก่อสร้างต่าง ๆ (Construction)
6. ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับ (Superiority)
7. ความต้องการที่จะต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคเพื่อให้สำเร็จตามความมุ่งหวังแห่งตน

(Achievement)

8. ความต้องการความเคารพยกย่องสรรเสริญจากบุคคล (Recognition)

9. ความต้องการที่จะแสดงตัวสร้างความเด่นให้แก่ตนเอง เช่น ต้องการให้ผู้อื่น
สนุกสนาน ตื่นเต้น แปลกใจ (Exhibition)

10. ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงและคุณค่าแห่งตน (Inviolacy)

11. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความวุ่นวายทั้งหลาย (Avoidance of Inferiority)

12. ความต้องการที่จะป้องกันตนเองให้พ้นจากข้อครหาอันตราย

(Defensiveness)

13. ความต้องการที่จะเอาชนะความพ่ายแพ้ด้วยการตอบโต้ (Counteraction)

14. ความต้องการผูกมิตร ทำให้ผู้อื่นรักใคร่ สร้างมิตรภาพกับผู้อื่น (Affiliation)

15. ความต้องการที่จะแยกตนเองจากผู้อื่น ความเมินเฉยต่อสิ่งต่าง ๆ (Rejection)

16. ความต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น โดยการที่จะทำให้ผู้อื่นสนใจหรือเกิดความ
สงสารในตัว ต้องการผู้ดูแลและอยู่ใกล้ชิด (Succedanea)

17. ความต้องการที่จะให้ความเมตตาสงสารและความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นที่อ่อนแอกว่า
โดยการให้การสนับสนุน ดูแล เลี้ยงดู (Nurturance)

18. ความต้องการที่จะมีบทบาทและอิทธิพลควบคุมผู้อื่น (Dominance)

19. ความต้องการที่จะยกย่อง ยอมรับนับถือ ร่วมมือกับผู้ที่อาวุโสกว่า (Deference)

20. ความต้องการที่จะเลียนแบบ หรือ ทำตนให้ทัดเทียมผู้อื่น (Similance)

21. ความต้องการในการที่จะมีเสรีภาพ ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy)

22. ความต้องการที่จะมีเอกลักษณ์ในการทำงานเป็นของตนเอง (Contrariness)

23. ความต้องการที่จะมีความสุข สนุกสนาน เพื่อพักผ่อน (Play)

24. ความต้องการที่จะอธิบายและบรรยายรายละเอียดต่าง ๆ (Exposition)

25. ความต้องการที่จะเสาะแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ที่แปลกใหม่ (Cognizance)

26. ความต้องการก้าวร้าวผู้อื่น หรือรุกรานผู้อื่น เอาชนะผู้อื่นด้วยวิธีการที่รุนแรง
การต่อสู้ การวิวาท การปะทะในรูปแบบต่าง ๆ

27. ความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับฟังการวิพากษ์วิจารณ์ รวมทั้งการลงโทษ
ความอ่อนน้อมถ่อมตน (Abasement)

28. ความต้องการหลีกเลี่ยงการตำหนิ หรือการถูกลงโทษ รวมทั้งประพฤติตาม
กฎเกณฑ์และระเบียบ (Avoidance of Blame)

7. ทฤษฎีแรงจูงใจของเบย์คอน (กิติ ตยัคคานนท์. 2533: 128; อ้างอิงจาก Baykon.
Unpaged) ได้สรุปทฤษฎีของเบย์คอนว่า ความต้องการจิตใจของมนุษย์มี 3 ประการ ได้แก่

1. ความต้องการมีความรักและพวก เป็นความต้องการทางจิตใจขั้นต่อเนื่องจากเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ถ้าเขาไม่ยอมรับเราเข้าเป็นพรรคพวก เราก็อยู่กับเขาไม่ได้ การที่จะให้กลุ่มยอมรับเข้าเป็นพวกนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา โดยต้องยึดหลักที่ว่าต้องการจากเขา เราต้องให้เขาก่อนหรือถ้าต้องการให้เขารักเรา เราต้องการรักเขาก่อน

2. ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศและความเด่น เมื่อเรามีพรรคพวกดีและทำให้ใคร ๆ รักใคร่แล้วเราก็มีความต้องการหรืออยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก เนื่องจากความต้องการหรือค้นหาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุดที่เราต้องการต่อไปอีกก็คือ เกียรติยศชื่อเสียงซึ่งจะทำให้คนอื่นยอมรับนับถือและยกย่องเรา และก็จะมียอทิพพลเหนือผู้อื่นได้

3. ความต้องการที่จะรักษาเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่น ได้คงอยู่ตลอดไป เมื่อสามารถกระทำตัวให้มีเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นแล้วทุกคนก็ต้องการที่จะรักษาสภาพนั้นไว้ให้คงอยู่กับตนตลอดกาลนับว่าเป็นความสำเร็จสมหวังในชีวิต

ดังนั้นเมื่อกล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจมีหลาย ๆ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกัน กล่าวคือ เมื่อจะสร้างแรงจูงใจขึ้นมาก็ต้องศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจภายในภายนอก ทฤษฎีการจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ และทฤษฎีความต้องการจิตใจของมนุษย์ ของเบย์คอน โดยทฤษฎีเหล่านี้จะเป็นส่วนสำคัญที่จะทำความเข้าใจถึงลักษณะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเมื่อศึกษาจนเกิดความรู้ ความเข้าใจก็จะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสร้างแรงจูงใจในการกำหนดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจไม่เพียงแต่กระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ต่างกันเท่านั้น แรงจูงใจยังเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความต้องการ หรือมีความโน้มเอียงที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งจุดหมาย อีกด้วย ด้วยเหตุผลนี้ จึงมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก และได้พยายามจำแนกประเภทของแรงจูงใจไปตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการจำแนกประเภทของแรงจูงใจวิธีการหนึ่งคือ การแบ่งออกตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานทางด้านร่างกาย ติดตัวมาแต่กำเนิด ไม่ใช่การเรียนรู้หรือประสบการณ์

2. แรงจูงใจขั้นทุติยภูมิ (Secondary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากสังคม และการเรียนรู้หรือประสบการณ์

สจฺซา จันท์น้อม (2527: 101-102) ได้แบ่งแรงจูงใจตามที่มาของแรงจูงใจ ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร ต้องการพักผ่อนและปราศจากโรค เราสามารถวัดระดับความต้องการทางสรีระได้ จากการสังเกตพฤติกรรมและการกระทำของคนเราคือ จากความมากน้อยของการกระทำ การเลือกทำ การโต้ตอบสิ่งที่มาขัดขวาง

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยคนเราทางด้านจิตใจจะทำให้สุขภาพจิตดีและสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็นและการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคลและจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่น ๆ ที่มีต่อตัวเรา แรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ ซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็ก จากผลของการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระ เป็นตัวของตัวเองฝึกหัดการช่วยเหลือตัวเองตามวัย จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกหัดให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affinitive Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากบุคคลอื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self-Esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่ความนับถือตนเอง

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2528: 94-114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่าง ๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่รูปของจิตสำนึกโดยจะเห็นจากการที่มนุษย์มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่เกิด โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด ที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมีมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธา และเชื่อถือได้

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจถือเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล โดยการแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรมแสดงว่าเป็นผู้มี

อำนาจส่วนตัวแต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ ด้านความคาดหวังบุคคลจะมีความสามารถหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่มีความรู้สึกด้านความสามารถต่ำจะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการทำนายใหม่ ๆ หรือทำการเสี่ยง บุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่น ๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและสำคัญที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยน สิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญแต่เป็นตัวแทนของความต้องการใด ๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2530: 236) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดี ทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น ๆ เป็นรางวัลอยู่แล้ว

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาเพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง เกรด เป็นต้น

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140 - 142) จำแนกแรงจูงใจออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ และการขับถ่าย

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่บุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้ จับต้องได้ หรือมาจากภาวะสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อน และผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การทำงาน หรือ ความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมอาจจำแนกได้ ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive)
2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation Motive)
3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive)
4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive)

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะกระทำการต่าง ๆ ทั้งในหน้าที่การงาน และเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วง จากผลการวิจัยพบว่า พ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมมีอิทธิพลที่จะทำให้เด็กเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงตามด้วย ทั้งนี้ เพราะพ่อแม่จะเอาใจใส่เกี่ยวกับการกระทำของเด็ก มาตั้งแต่เล็ก ๆ โดยการแสดงความรักใคร่ ตั้งมาตรฐานการกระทำในสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนคอยกระตุ้นและนាំให้กำลังใจแก่เด็กในการทำกิจกรรม อยู่ตลอดเวลา

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายาม อดทนเพื่อจะทำงานให้บรรลุเป้าหมาย
2. ต้องการงานให้ดีที่สุด โดยเน้นถึงมาตรฐานที่ดีเลิศของความสำเร็จ
3. ชอบความท้าทายของงาน โดยมุ่งทำงานที่สำคัญให้ประสบความสำเร็จ
4. ชอบแสดงออกถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับงาน
5. ชอบแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์
6. ทำงานอย่างมีหลักเกณฑ์เป็นขั้นตอน และมีการวางแผน
7. ชอบยกเหตุผลมาประกอบคำพูดอยู่เสมอ
8. ยากให้ผู้อื่นยกย่องว่าทำงานเก่ง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับ เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูง และได้รับความนิยมนจากบุคคลในกลุ่ม พัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมพันธจะเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีความรัก ความเข้าใจ ความอบอุ่น พ่อแม่ที่ไม่มีลักษณะการก้าวร้าว ขมขู่ หรือครอบครัวที่ไม่มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในพี่น้อง สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเมื่อเติบโตขึ้นมา จะทำให้เป็นคนที่ทำอะไรเพื่อให้ผู้อื่นพอใจเสมอ

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธสูง

1. ชอบผูกมิตรใหม่
2. ชอบคบเพื่อนอย่างสนิทสนม
3. ชอบคบเพื่อนมาก ๆ
4. ชอบพูดถึงมิตรภาพ ความใกล้ชิดสนิทสนมที่มีต่อกัน
5. ชอบแสดงออกถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อน เช่น เสียใจ เมื่อมีการพลัดพรากหรือหวนซึ่งเมื่ออยู่ใกล้กัน
6. แสดงออกถึงการให้ความสนใจ และยกย่องผู้อื่น

7. จะเน้นถึงการได้รับความชื่นชมจากบุคคลอื่น

8. ชอบทำตนเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์ต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น สามารถบงการผู้อื่นได้ พยายามกระทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ผู้อื่นอยู่ใต้อำนาจตน พัฒนาการของความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่นอาจมาจากความรู้สึกที่ต่ำต้อยไม่ทัดเทียมผู้อื่น มีความรู้สึกว่าตนเอง “ขาด” ทั้งในด้านความเป็นอยู่ และฐานะทางสังคมเป็นความรู้สึกที่เรียกว่า “ปมด้อย” ซึ่งความรู้สึกชนิดนี้ยังมีมากเท่าไร ก็จะต้องพยายามสร้าง “ปมเด่น” โดยการแสดงความยิ่งใหญ่ ด้วยการก้าวร้าวออกมาเพื่อลบ “ปมด้อย” นั้น

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูง

1. ชอบวางตนเป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น
2. ชอบบงการ ชี้นำ บังคับ ควบคุมให้ผู้อื่นคิดหรือกระทำตาม
3. ชอบวางแผนทางการกระทำของกลุ่ม และโน้มน้าวให้ผู้อื่นกระทำตาม
4. ชอบพูดถึงความสัมพันธ์กับผู้อื่นแต่จะพูดในความหมายที่เหนือผู้อื่น
5. ชอบสัมพันธ์กับคนที่มาอ่อนน้อม ถ่อมตน หรือมาประจบสอพลอ
6. บางครั้งชอบการตัดสินใจกระทำการเสี่ยงภัยอย่างบ้าบิ่น
7. หลีกเลี่ยงการแสดงอารมณ์อ่อนแอออกมาให้ปรากฏ
8. ชอบโต้เถียงกับผู้อื่นที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกับตน

4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive) เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่มนุษย์แสดงออกโดยวาจาหรือท่าทาง เพื่อขจัดความคับข้องใจ หรือความโกรธที่เกิดขึ้น พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ บางครั้งผู้แสดงออกจะพบว่า เมื่อแสดงพฤติกรรมดังกล่าวออกไปแล้ว จะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของตนเองในขณะนั้นลงไป พัฒนาการของความก้าวร้าวจะเริ่มเกิดตั้งแต่ในช่วงวัยเด็ก โดยการเลียนแบบจากพ่อแม่หรือคนใกล้ชิดที่อบรมเลี้ยงดู การที่บุคคลมีความก้าวร้าว หรือมีบุคลิกภาพแบบ “ถือตนเองเป็นใหญ่” (Authoritarian) นั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดกดขี่มากเกินไป ทำอะไรผิดนิดหน่อยก็จะถูกดุจด่าเยียนตีทำให้เด็กเกิดความรู้สึกโกรธแค้น ขุ่นเคือง แต่เด็กก็ไม่กล้าแสดงอาการตอบโต้โดยตรงแต่จะไปแสดงความก้าวร้าวออกมากับคนรอบข้าง โดยเฉพาะกับบุคคลที่ต้อยกว่า พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ยากที่จะหยุดได้ แต่เราสามารถแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวให้ลดลงได้ โดยผู้ใหญ่จะต้องพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเอง ไม่แสดงความก้าวร้าวเอาแต่ใจตนเอง ไม่ใช่คำพูดในเชิงขู่บังคับ แต่พยายามจะสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นและไว้วางใจ เชื่อใจว่า เราคือผู้ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำมิใช่ผู้ควบคุม หากกระทำได้ดังนี้ พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กก็จะลดลง

ดังนั้นกล่าวโดยสรุปประเภทของแรงจูงใจแบ่งเป็นลักษณะที่สำคัญ 2 ประการคือ แรงจูงใจที่มาจากภายในร่างกาย เป็นพื้นฐานของบุคคลคนนั้น และแรงจูงใจจากภายนอกหรือแรงจูงใจที่มีพื้นฐานจากสังคม โดยแรงจูงใจทางร่างกายก็มี 2 ด้านคือ แรงจูงใจที่มาจากความต้องการทางด้าน

สรีรวิทยา และแรงจูงใจที่มาจากจิตใจ เมื่อศึกษาประเภทของแรงจูงใจให้เข้าใจอย่างถูกต้องก็จะสามารถใช้ความรู้นี้ไปสร้างแรงจูงใจให้สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละประเภทได้

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อารี พันธมณี (2534: 192-196) กล่าวว่า แรงจูงใจมีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม ย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับคนอื่น หรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรมแรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่นสภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากร่างกายนอก ร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดัน ทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการแสดงพฤติกรรม ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่อบุคคลมีอายุมากขึ้น มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นย่อมเกิดความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เด็กเล็ก ๆ จะไม่มีความกังวลใจ แต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นความกลัวจะลดลง กลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมาแทนที่

2. สถานการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจ แตกต่างกันไปเป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวายหรืออื่น ๆ และวัฒนธรรมแต่ละสังคมย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย ลักษณะสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่น ต้องการทำให้ตนมีสภาพการณ์ดีขึ้น การแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ การแข่งขันกับตนเองเป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่น ให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ตนชนะผู้อื่นเสมอ

2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคม มีพฤติกรรมแบบประนีประนอม ให้ความร่วมมือช่วยเหลือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ฉะนั้น ความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดมุ่งหมาย คือ การที่บุคคลมีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้ มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ในบางครั้งแม้จะมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ได้ ด้วยเหตุนี้การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของการตั้งจุดมุ่งหมายมี 2 ลักษณะ คือ

2.3.1 การตั้งจุดมุ่งหมาย เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อย ๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตว่า จะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลก แต่ขณะนี้อายุยังน้อย จึงมีเป้าหมายย่อย ๆ หลายจุดมุ่งหมายมารวมกันคือ จะวาดรูปให้ชนะการแข่งขัน จะวาดรูปให้ได้รับคำชมจากครู จะวาดรูปให้เพื่อน ๆ ยอมรับ

2.3.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดหมายใดจุดหมายหนึ่งโดยเฉพาะ การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดขึ้นกับคนที่มีวุฒิภาวะทางด้านสมองพอสมควรจะไม่เกิดในเด็กเล็ก

2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้ และมีความพยายามมานานอย่างมากที่จะทำให้สำเร็จการตั้งความหวังหรือเกิดความทะเยอทะยาน จึงเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งความทะเยอทะยานไว้สูงเกินความสามารถของตนเอง จะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้น ๆ หรือเกิดความท้อถอยหรือถ่วงความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถ ก็ไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำ เพราะว่ามันประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ง่ายเกินไป ความยากง่ายของงาน จะมีผลต่อแรงจูงใจ

สิ่งที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจมีหลาย ๆ ด้านด้วยกัน โดยส่วนใหญ่แล้วเป็นสภาพธรรมชาติของแต่ละบุคคล กล่าวคือเมื่อบุคคลมีลักษณะที่ต่างกันด้วยร่างกาย วัย อายุ การศึกษา วุฒิภาวะ อารมณ์ ก็จะทำให้การเกิดแรงจูงใจที่แตกต่างไป แรงจูงใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ใช้ได้กับบุคคลคนหนึ่งได้แต่อาจจะใช้ไม่ได้กับบุคคลอื่น เนื่องจากแรงขับ หรือความต้องการไม่เหมือนกัน นอกจากนี้สถานการณ์และสิ่งเร้าทางสังคมรอบข้างก็มีอิทธิพลต่อการเกิดแรงจูงใจเช่น การแข่งขัน การร่วมมือ จุดมุ่งหมายและความทะเยอทะยานของแต่ละคนที่ต้องการให้สังคมยอมรับความสามารถของตัวเองก็มีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจทั้งสิ้น

แรงจูงใจกับการกีฬาและการออกกำลังกาย (Motivation in Sports & Exercise)

คำถามหลักในการศึกษาถึงแรงจูงใจกับการเล่นกีฬา คือ

1. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนเริ่มเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกาย
 2. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนยังคงเล่นกีฬาอยู่หรือการออกกำลังกาย
 3. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนหยุดหรือเลิกเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย
- จากการศึกษาโดยกว้าง ๆ เพื่อให้ทราบคำตอบหรือสาเหตุของคำถาม ดังนี้

1. แรงจูงใจที่ทำให้คนเริ่มเล่นกีฬาและ/หรือการออกกำลังกาย (Motives to initiate participating sport and/or exercise) คือ

1.1 เหตุผลเกี่ยวข้องกับความสวยงาม (Physical appearance) และสมรรถภาพทางกายต้องการมีร่างกายเป็นกล้ามเนื้อ ได้สัดส่วนเป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม และต้องการมีสมรรถภาพทางกายดี ร่างกายแข็งแรง

1.2 เหตุผลทางการแพทย์ (Medical reasons) แพทย์สั่งให้ออกกำลังกายและความเจ็บป่วยเรื้อรัง

1.2.1 มีอาการที่จะนำไปสู่โรคต่าง ๆ เช่น ปริมาณโคเลสเตอรอลสูง ความดันเลือดสูง เครียด

1.2.2 มีอาการบาดเจ็บเรื้อรัง เช่น เจ็บหลัง ปวดหัวไหล่เรื้อรัง

1.2.3 เพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพหลังการบาดเจ็บ หรือเจ็บป่วย หรือหลังจากที่อวัยวะหยุดเคลื่อนไหวนาน ๆ

1.2.4 เพื่อคลายเครียดและลดความวิตกกังวลจากการทำงานประจำ

1.3 เป็นเหตุผลทางสังคม (Affiliation)

1.3.1 ต้องการพบเพื่อนใหม่ รู้จักคนใหม่ โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อในการเข้าสังคม

1.3.2 ต้องการใช้เวลาร่วมกับเพื่อน และคนใกล้ชิดโดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อ

1.3.3 ต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับหรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกีฬาได้ถูกนำมาเป็นสื่อประสานระหว่างสมาชิกกลุ่ม เช่น การเล่นกอล์ฟระหว่างผู้บริหาร

1.3.4 เพื่อยกระดับสถานะทางสังคม (Social status) เพื่อสร้างชื่อเสียงทางการกีฬา เช่นการเป็นทีมชาติ เพื่อให้ได้เงินและการยอมรับจากสังคมรอบข้าง

1.3.5 ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากคนใกล้ชิด พ่อแม่ พี่น้อง คู่ครอง

1.4 การมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬา (Attitude toward Sports)

1.4.1 การเห็นประโยชน์ ความสำคัญและความจำเป็นของการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

1.4.2 มีการศึกษาและการมีประสบการณ์เดิมที่ดีต่อการออกกำลังกาย

1.4.3 ชอบและสนุกกับการออกกำลังกายกิจกรรมนั้นท้าทายความสามารถ

2. แรงจูงใจที่ทำให้คนยังคงเล่นกีฬาและ/หรือการออกกำลังกาย (Motives to continue participating sport and/or exercise) คือ

2.1 เหตุผลทางจิตวิทยา (Psychological Reasons)

2.1.1 มีแรงจูงใจในตนเอง (Self-motivation) ลักษณะของบุคลิกภาพแบบ A (Type A) ที่ชอบสังคม ชอบการมีเพื่อน ชอบความท้าทาย การเสี่ยง ชอบการแข่งขัน มักร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย

2.1.2 ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี (It feels good) มีความสนุกสนาน ทำหาย ความสามารถ คลายเครียด ลดความวิตกกังวล มีการรับรู้ตัวว่าตนมีความสามารถ (self-efficacy) ประสบผลสำเร็จ (Perceive competence) เป็นที่ยอมรับจากคนทั่วไป ทำให้มีความเชื่อมั่น มีความภาคภูมิใจในตัวเอง (Self-esteem) จากการเล่นกีฬา

2.2 เหตุผลทางสรีรวิทยา (Physiological Body Composition Reasons)

2.2.1 เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เช่น ร่างกายได้สัดส่วน กล้ามเนื้อ แข็งแรง ร่างกายกระชับกระเฉง ทำงานได้นานขึ้นเหนื่อยน้อยลงและหายเหนื่อยเร็วขึ้น อารมณ์แจ่มใส สุขภาพจิตดี

2.2.2 สถานภาพสุขภาพดีขึ้น (Health Status) เช่น มีการเจ็บป่วยน้อยลง ปริมาณไขมันในเส้นเลือดและความดันเลือดลดลง ลดความเครียด

2.2.3 พัฒนสมรรถภาพแบบแอโรบิก (Aerobic fitness) ระบบหายใจ และไหลเวียนโลหิตดีขึ้น

2.3 เหตุผลทางสิ่งแวดล้อมและสังคม (Situational Reasons)

2.3.1 สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ อยู่ในสภาวะครอบครัวที่มีเศรษฐกิจที่ดีพอควรจึงมีโอกาที่จะเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าคนที่ฐานะทางการเงินต่ำ

2.3.2 อาชีพและการทำงาน เอื้อให้เล่นกีฬา หรือการออกกำลังกาย

2.3.3 มีเวลาและมีความสะดวกสบายในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

2.3.4 การได้พบเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ที่ต่างไปจากชีวิตประจำวัน

2.3.5 เป็นกิจกรรมใหม่ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ต่างไปจากที่เคยจำเจ

2.3.6 อยู่ในครอบครัวที่รักการเล่นกีฬาหรือเป็นสังคมที่สนับสนุนให้เล่นกีฬา

3. แรงจูงใจที่ทำให้คนเลิกเล่นกีฬาและ/หรือออกกำลังกาย (Motive to discontinue participating sport and/or exercise) คือ

3.1 มีปัญหาส่วนตัว (Personal Factors)

3.1.1 พฤติกรรมสุขภาพส่วนตัวไม่เหมาะสม ทำให้หยุด หรือเลิกเล่นกีฬา เช่น คนที่สูบบุหรี่ หรืออ้วน หรือมีโรคที่เกิดอันตรายได้เมื่อออกกำลังกาย เช่น โรคไขข้ออักเสบ โรคตับ ทำให้ออกกำลังกายได้อย่างมีข้อจำกัด

3.1.2 ศาสนา และวัฒนธรรมความเชื่อและวัฒนธรรมบางท้องถิ่นไม่เอื้อให้ออกกำลังกาย รวมทั้งอายุ เพศ ล้วนมีผลต่อการออกกำลังกายและเล่นกีฬา หลายคนมีความเชื่อที่ผิดว่าการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาเป็นกิจกรรมของคนหนุ่มสาว หรือของเพศชายเท่านั้น

3.1.3 มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการออกกำลังกาย เพราะมีประสบการณ์เดิมไม่ดีไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือได้รับบาดเจ็บจากการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา

3.2 เหตุผลจากสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมโดยรอบ (Environmental Factors)

3.2.1 เวลาและการจัดการไม่ดี ทำให้ไม่มีเวลาหรือไม่จัดสรรเวลาให้กับ การออกกำลังกาย

3.2.2 ไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด เช่น โค้ช ครู พ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อน

3.2.3 บรรยากาศในชั้นเรียน ลักษณะการจัดกิจกรรมนั้น ๆ ไม่สนุก ไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

3.2.4 ราคาค่าบริการในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา มีราคาแพง

3.3 เหตุผลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม (Activity variables)

3.3.1 ความเข้มข้นของกิจกรรม หรือความหนักหน่วงในการฝึกซ้อมไม่เป็นที่พอใจ เช่น เบาเกินไปหรือหนักเกินไป หรือไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือทำให้เสียการเรียน การทำงาน หรือสังคมส่วนอื่น ๆ

3.3.2 ได้รับบาดเจ็บจากกิจกรรมนั้น ๆ

3.3.3 กิจกรรมน่าเบื่อ ไม่หลากหลาย ไม่มีตัวให้เลือกตามที่ต้องการ

3.3.4 สนใจกิจกรรมอื่น จึงเลิกเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายนั้น ๆ โดยเฉพาะเด็กหรือเยาวชนที่มักเปลี่ยนความสนใจตลอดเวลา

3.3.5 ไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ในการเข้าร่วมกิจกรรม
(สืบสาย บุญวีรบุตร. 2541: 53–55)

สรุปว่าแรงจูงใจที่ทำให้คนเล่นกีฬานั้นก็เพราะว่ามีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการออกกำลังกายและเล่นกีฬาทั้งทางด้านร่างกายคือเรื่องการรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงรวมทั้งความเจ็บป่วยต่าง ๆ อีกทั้งการเล่นกีฬาเพื่อความสวยงามสมส่วนของสรีระร่างกายก็เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา เหตุผลทางสังคมก็เป็นแรงจูงใจหนึ่งที่จะเล่นกีฬาเพราะกีฬาถือเป็นกิจกรรมหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ชอบจึงเป็นที่ นิยมกัน ดังนั้นถ้าเล่นกีฬาก็จะได้พบปะกับเพื่อนและบุคคลอื่น ๆ เพื่อจะได้เป็นที่ยอมรับในสังคม ส่วนแรงจูงใจที่ทำให้คนเลิกเล่นกีฬานั้น มีหลายประการคือ สุขภาพไม่เอื้ออำนวย ทัศนคติไม่ดีต่อกีฬาหรือวัฒนธรรมความเชื่อที่ผิด ๆ เกี่ยวกับกีฬา การไม่มีเวลาเล่นกีฬา และไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด กีฬาบางชนิดราคาแพง ได้รับบาดเจ็บ เหล่านี้คือเหตุผลส่วนหนึ่งที่ต้องเลิกเล่นกีฬา

แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536 : 65) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อการเตรียมทีมและการฝึกกีฬาอย่างสูง นักจิตวิทยาได้ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจต่างกัน แต่สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่อยู่ในตัวของนักกีฬาแต่ละคนและพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีความแข็งแรงขึ้น

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อจำแนกประเภทของแรงจูงใจและวิธีที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่คือ การแบ่งพื้นฐานของแรงจูงใจ 3 ทาง คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิด เกิดจากความต้องการด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต
2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการในการเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็นหรือต้องการมีประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ
3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่ การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมโดยได้รับอิทธิพลมากซึ่งได้แก่ บุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี แรงจูงใจลักษณะนี้ ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานทางสังคม ชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สุนุกสนานในการร่วมและพักผ่อนกับหมู่คณะ

แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาที่มีทั้งแรงจูงใจภายในร่างกาย และภายนอกในร่างกายซึ่งมีผลให้บุคคลเลือกที่จะฝึกกีฬาก็เพราะบุคคลได้รับแรงจูงใจทั้ง 2 ด้านพร้อมกันก็จะเป็นเรื่องที่ดีเพราะจะส่งผลได้รับการกระตุ้นที่จะเล่นกีฬาและมีความพยายามฝึกฝนตัวเองเพื่อจะประสบความสำเร็จให้เป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่ง

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาก็ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่านักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดีและยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะ และคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น มีนักวิจัยบางท่านได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬา คือ สิ่งที่กระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้น ไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่น พอใจที่ได้เล่นจะทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

เทเวศร์ พิริยะพฤษ์ (2529: 147) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีขั้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้ นักกีฬานั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 44) ได้กล่าวถึง ลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จไว้ว่านักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื่อมมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด มีแรงจูงใจมาก ดังนั้น พลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีการกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตนเอง

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534: 47) ได้สรุปแนวคิด เกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยา ก่อนการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถทำได้ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่ายคือ คำชมเชยและกล่าวคำที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึกเป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับทำได้โดยที่ผู้ฝึกบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้
2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้ให้นักกีฬาสามารถยืนหยัดฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุดและดีที่สุด
3. ควรจะเพิ่มหรือลดความตื่นเต้น และความฮึกเหิมในการแข่งขันให้เหมาะสมและถูกต้องโดยใช้วิธี การนั่งสมาธิหรือการสะกดจิต
4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด
5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคน
6. ผู้ฝึกซ้อมควรหาทางช่วยเหลือให้นักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อมและการให้แรงเสริม
7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมเช่น ความเชื่อว่าจะได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น
8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม
9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมเช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาธิปไตย
10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมควรจะเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬา โดยที่โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่าสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้
11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดี และเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬา หรือการเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา
12. ผู้ฝึกสอนควรมีความเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอนและผู้ดูแล และความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีคู่ฝึกซ้อมจะทำให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว

13. การควบคุมระดับความกังวลใจ และการลดความเครียดในตัวนักกีฬา

14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาล้างการแข่งขัน

การเลือกฝึกกีฬาให้กับนักกีฬามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่จะฝึกและข้อมูลบางอย่างในตัวนักกีฬาเอง รวมทั้งต้องมีวิธีการในการฝึกกีฬาให้สอดคล้องกับสภาพของนักกีฬาที่มีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง โดยผู้ฝึกต้องใช้จิตวิทยาการสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา ควรสร้างแรงจูงใจที่เป็นแรงบวกและการฝึกให้นักกีฬามีความสนใจในการประสบความสำเร็จควรฝึกสมาธิและสร้างความเชื่อมั่นในตัวเองให้กับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักกีฬา จนทำให้นักกีฬาเกิดความเชื่อมั่นและให้ความเคารพนับถือต่อผู้ฝึกสอน จะทำให้การฝึกกีฬาประสบความสำเร็จได้

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะที่ทำการฝึกซ้อมนั้นย่อมเป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ด้วยเหตุผลเช่นนี้เอง ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชทั้งหลายจึงเปิดโอกาสให้นักกีฬาที่ตนเองฝึกซ้อมนั้น ได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ได้มีส่วนร่วมในการทดลองความสามารถของตนเอง ได้มีส่วนร่วมในการสนุกสนานทั้งภายในและภายนอกค่ายฝึกซ้อม ตลอดจนมีโอกาสได้เข้าร่วมในการวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขันบ้างเป็นครั้งคราว เป็นต้น

ชาญชัย โพธิ์คลั่ง (2532: 51-53) ได้กล่าวถึง นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันนั้นย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความพอใจที่ทำให้ประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึกคือ

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจ เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อที่จะให้มีความสามารถสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพื่อฝัน (Self Image) มนุษย์เราที่เกิดมา ไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือเป็นนักกีฬาก็ตาม ย่อมจะมีความเพื่อฝัน ความอยาก ด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความอยากหรือความรู้สึกเพื่อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้ว สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกัน คือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และความรู้สึกอยากที่มีต่อบุคคลอื่นหรือเพื่อนร่วมทีม นักกีฬาที่สร้างจินตนาการของความรู้สึกเพื่อฝันนี้ มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษในการฝึกซ้อม และกฎระเบียบต่าง ๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬาระดับแชมป์เปี้ยนต่าง ๆ ทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อนและพวกนี้ยังรู้สึกว่ หากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้น ความรู้สึกเพื่อฝันนี้ก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่ง

ที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกว่าตนถูกลบหลู่หรือผูกพยาบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้นจะมีความรู้สึกว่าเขาได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาอยากแก้ตัวหรือแก้แค้นหากมีโอกาสจริง จากการถูกลบหลู่ จึงเกิดแรงกระตุ้นให้มีจิตใจผูกพยาบาทเตือนเขาอยู่เสมอ ให้เขาฝึกซ้อมหนักขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะเรียกชื่อเสียและเกียรติยศที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมา ลักษณะเช่นนี้เป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่านักกีฬาบางคน อาจจะมีความต้องการที่จะยกระดับของตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่นระดับการเล่นของตนเอง ระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับของหน้าที่การงานและอื่น ๆ ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวแล้ว จึงเป็นแรงขับที่ดีอย่างหนึ่งที่ทำให้นักกีฬา ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเอง และการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้มีความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นที่สุด ขณะฝึกซ้อมก็จะค้นพบสิ่งใหม่เกิดขึ้นกับตนเองอย่างไม่คาดฝัน ยิ่งทำให้เพิ่มความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น แรงจูงใจนี้ก็จะเป็แรงขับที่ทำให้นักกีฬา ประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลา ทำให้ตัวเขาต้องฝึกหนัก นั่นคือความปรารถนาที่อยากจะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้น ๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้นคือเครื่องชี้ให้สังคมได้เห็นว่าเขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขัน และอาจมีผลตอบแทนอื่น ๆ ติดตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่งหน้าที่การงาน ระดับความเป็นอยู่ และสภาพทางสังคมที่แวดล้อม แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนอย่างมากที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันได้เช่นกัน

ในการแข่งกีฬาในแต่ละครั้งนั้นย่อมมีทั้งผู้ที่ได้รับชัยชนะ และผู้ที่ประสบกับความพ่ายแพ้ ความรู้สึกของนักกีฬาที่มีต่อการการแข่งขันนั้นนักกีฬาจะรับรู้ได้ด้วยตัวเอง คนที่ชนะจะเกิดความภูมิใจอยากที่จะแข่งขันและชนะไปเรื่อย ๆ ส่วนคนแพ้จะรู้สึกไม่ภูมิใจ อับอาย หรือความรู้สึอื่นที่ไม่ดีนัก และต้องการที่จะแข่งขันในครั้งใหม่เพื่อแก้ตัว ความรู้สึกทั้ง 2 อย่างนี้เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่นักกีฬาต้องมานะและใช้ความพยายามฝึกซ้อมเพื่อให้ได้รับชัยชนะ ดังนั้นความรู้สึกนี้ผู้ฝึกสอนควรรับรู้และใช้ประโยชน์เพื่อจะกระตุ้นและฝึกซ้อมให้กับนักกีฬามีความขยันเพื่อชัยชนะต่อไป หรือเมื่อนักกีฬาพ่ายแพ้ก็ต้องสร้างกำลังใจให้นักกีฬาต่อไป

ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการของกีฬาเบสบอล

ประวัติในประเทศ

ต้นกำเนิดของกีฬาเบสบอล ที่เราใช้เป็นกิจกรรมทางกายในการเคลื่อนไหวและมีคุณค่านี้ได้กำเนิดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ในระหว่างเดือนธันวาคม ค.ศ. 1891 (พ.ศ. 2434) โดย ศาสตราจารย์ ดร.กูลิค แห่งโรงเรียนฝึกหัดยุวชนคริสเตียนสมาคมนานาชาติ (International YMCA Training School) ซึ่งปัจจุบันนี้ คือ วิทยาลัยสปริงฟิลด์ (Springfield College) แห่งมลรัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา ท่านผู้นี้ได้มอบหมายงานให้นักเรียนฝึกสอนชื่อเจมส์ เอ. ไนสมิธ “ซึ่งเป็นชนชาวแคนาดา” ที่อัลสตัด และโรเบิร์ต เอ. คลาร์ก ซึ่งกำลังเรียนวิชาจิตวิทยาการเล่น (Psychology of Play) กับศาสตราจารย์กูลิค ไปค้นคิดเกมใหม่ขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ คือ

1. เกมใหม่ที่คิดค้นขึ้นจะต้องเป็นเกมที่เล่นง่าย ได้รับความสนใจ และสามารถเล่นในร่มได้ในฤดูหนาว
2. เป็นเกมที่สามารถให้บรรดาสมาชิกของสมาคมวายเอ็มซีเอ ได้ใช้เรียนในโรงฝึกพลศึกษาได้

ในขั้นแรก ไนสมิธและคณะพยายามนำเอากีฬา คริกเกต เบสบอล ฟุตบอล อเมริกันฟุตบอล และแลครอส ผสมกัน ทดลองเล่นอยู่ 9 วัน ก็ไม่ได้ผล ถึงแม้การเล่นจะสนุกสนานก็ตาม หากแต่ขาดความเป็นระเบียบ มีการชนกัน ผลักกัน ซึ่งเป็นการเล่นที่รุนแรง

ในขั้นต่อมา ไนสมิธได้ตัดการเล่นที่รุนแรงออก ผู้เล่นจะเข้าปะทะถูกตัวกันไม่ได้ ซึ่งเป็นหลักเบื้องต้น ของการเล่นเบสบอล ประตูดังแรกเขาใช้กล่องที่มีขนาดกว้างยาว 18 นิ้ว วางบนพื้นสนามทั้งสองข้างแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะฝ่ายป้องกันสามารถใช้แผนอุดประตูได้ เขาจึงได้พิจารณาถึงวิธีการทำประตูใหม่ในที่สุดก็ประจักษ์ผลว่าลูกบอลที่โยนขึ้นไปเป็นวิถีโค้งนั้น ย่อมไม่จำเป็นจะต้องบังคับลูกมากนัก ประตูควรขนานกับพื้น แล้วโยนลูกบอลให้มีวิถีโค้ง พยายามให้ลูกพุ่งน้อยที่สุด ซึ่งเป็นวิธีการอันหนึ่งที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้ฝ่ายป้องกันใช้แผนอุดประตู เพราะประตูอยู่เหนือศีรษะของผู้เล่น เขาจึงได้ใช้ตะกร้าผลไม้เก่า ๆ ไปผูกติดไว้ด้านสกัดของผนังโรงฝึกพลศึกษาแทนกล่องและให้สูงจากพื้นสนาม 10 ฟุต ซึ่งเป็นการเพิ่มให้ผู้เล่นเกิดความสนใจในการเล่นโยนลูกบอลเข้าตะกร้า ส่วนการเริ่มต้นของการเล่น เขาคิดว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายให้มากที่สุด ครั้งแรกใช้วิธีการของรักบี้ ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาการเล่นรุนแรงได้ ดังนั้นจึงได้ใช้วิธีการโยนลูกบอลขึ้นไประหว่าง ผู้เล่นทั้งสองฝ่าย ฝ่ายละ 1 คน จึงทำให้เกิดการเล่นลูกกระโดด (Jump Ball) ตั้งแต่นั้นมา

จากแนวทางข้างต้น เขาได้วางหลักพื้นฐานการเล่นไว้ 4 ประการ คือ

1. ผู้เล่นที่ครอบครองลูกนั้น จะต้องไม่เคลื่อนที่ขณะที่ครอบครองอยู่
2. ประตูอยู่เหนือศีรษะ ขนานกับพื้น
3. การเล่นที่รุนแรงห้ามโดยเด็ดขาด การเล่นต้องไม่มีการปะทะกันเลย

4. ผู้เล่นอาจถือลูกบอลไว้นานเท่าไรก็ได้ ซึ่งฝ่ายตรงข้ามจะป้องกันได้โดยไม่ถูกตัว

เมื่อได้วางกฎเกณฑ์พื้นฐานการเล่นไว้เรียบร้อยแล้วเขาก็ได้นำไปทดลองกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและระดับเตรียมอุดมศึกษา จำนวน 18 คน โดยแบ่งเป็นสองฝ่ายฝ่ายละ 9 คน แต่ละฝ่ายมีตำแหน่งดังนี้ ผู้ยิงประตู 1 คน ผู้ป้องกัน 2 คน กองกลาง 3 คน ปีก 2 คน และกองหลังสุด 1 คน ผลการทดลองพบว่าเกมการเล่นสนุกสนามดี แต่ก็มีปะทะกันบ่อยเนื่องจากสนามเล็ก

สำหรับชื่อเกมการเล่นใหม่นี้ แฟรง มาฮาน (Frank Mahan) นักเรียนที่ในสมิธใช้ทดลองให้เล่นเกม และเป็นคนแรกในการยิงประตูเข้าตะกร้า ได้ให้คำแนะนำกับในสมิธว่าควรจะชื่อว่า “ในสมิธ บอล” และต่อมาเขาได้เสนอชื่อใหม่เป็นครั้งที่ 2 ว่า “บาสเกตบอล” ในสมิธเห็นด้วยกับชื่อนี้และใช้มาจนถึงปัจจุบัน

บาสเกตบอลได้แพร่หลายไปทั่วอเมริกาอย่างรวดเร็ว โดยสมาชิกของวายเอ็มซีเอ และการเผยแพร่ของคณะผู้เล่นของในสมิธ ที่เดินทางไปสาธิตวิธีการเล่นตามมลรัฐต่าง ๆ และจัดให้มีการแข่งขันในระหว่างฤดูหนาว กติกาการเล่นในขณะนั้นกำหนดให้มี 13 ข้อ ซึ่งถือว่าเป็นต้นฉบับและยังคงปรากฏอยู่ที่กระดานเกียรติยศของวิทยาลัยสปริงฟิลด์กระทั่งทุกวันนี้ กติกา 13 ข้อมีดังนี้

1. ลูกบอลจะโยนไปในทิศทางใดก็ได้ โดยใช้มือเดียวหรือสองมือ
2. อาจใช้มือเดียวหรือ 2 มือตีลูกบอลไปในทิศทางใดก็ได้
3. ผู้เล่นจะวิ่งไปกับลูกบอลไม่ได้ ผู้เล่นจะส่งลูกจากจุดที่รับ ยกเว้นวิ่งมาอย่างรวดเร็ว รับและวิ่งเลยไปเล็กน้อยก็ส่งบอลได้
4. ถือบอลด้วยทั้ง 2 มือ ใช้แขนหรือลำตัวครอบครองลูกไม่ได้
5. ในการเล่นจะใช้ไหล่กระแทก ดึง ผลัก ตีหรือชกด้วยกำปั้นกับผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ ถ้าผู้เล่นฝ่าฝืนกติกาดังกล่าวนี้ถือเป็นการฟาวล์ 1 ครั้ง ถ้าฟาวล์ครั้งที่ 2 จะถูกให้หยุดเล่นชั่วคราวจนกว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำประตูได้ จึงจะกลับมาเล่นใหม่ได้ แต่ถ้าเจตนาทำให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บจะถูกให้ออกจากการแข่งขันทันที ซึ่งจะเข้ามาเล่นอีกไม่ได้ และไม่ให้ผู้เล่นอื่นเข้ามาแทน
6. การกระทำผิดในลักษณะการตีลูกด้วยกำปั้น ถือเป็นการผิดระเบียบและทำโทษเช่นเดียวกับ ข้อ 5

7. ถ้าทีมหนึ่งทีมใดทำฟาวล์ติดต่อกัน 3 ครั้ง ให้อีกฝ่ายหนึ่งได้ประตู
8. ประตูที่ทำได้หรือที่เรียกว่าได้ประตูนั้น จะทำได้โดยการโยนหรือตีลูกให้ขึ้นไปเข้าตะกร้า และคางที่ตะกร้าฝ่ายป้องกันจะไปยังเกี่ยวกับประตูไม่ได้
9. เมื่อลูกบอลออกนอกสนาม ให้ผู้เล่นที่ไปจับลูกคนแรกเป็นผู้ส่งบอลเข้าเล่น ในกรณีที่ไม่มีใครไปถึงก่อน ให้ผู้ตัดสินส่งลูกเข้ามาเป็นเส้นตรงจากขอบสนาม ในการส่งลูกเข้าเล่นต้องส่งลูกภายใน 5 วินาที ถ้าผู้เล่นถือลูกบอลนานกว่านี้ ให้เปลี่ยนส่ง ถ้าฝ่ายใดพยายามถ่วงเวลาการเล่นอยู่เสมอ ให้ปรับเป็นฟาล์ว

10. ผู้ตัดสินมีหน้าที่ตัดสินว่า ผู้เล่นคนใดทำฟาวล์ และลงโทษผู้เล่นให้หมดสิทธิ์
11. ผู้ตัดสินสามารถที่จะตัดสินว่าลูกได้ออกนอกสนาม และฝ่ายใดเป็นฝ่ายที่ได้ส่งลูกเข้าเล่น และทำหน้าที่รักษาเวลา บันทึกจำนวนลูกที่ทำได้ และทำหน้าที่ทั่วไปตามวิสัยของผู้ตัดสิน

12. การเล่นแบ่งออกเป็นสองครึ่ง ครึ่งละ 15 นาที

13. ฝ่ายที่ทำประตูได้มากกว่าเป็นฝ่ายชนะ ในกรณีที่ได้คะแนนเท่ากัน ให้หัวหน้าชุดของทั้งสองฝ่าย ตกลงกันเพื่อต่อเวลา และถ้าฝ่ายใดทำประตูได้ก่อนเป็นฝ่ายชนะ

สหรัฐอเมริกายอมรับกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาประจำชาติ เมื่อวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1892 (พ.ศ. 2435) และเนื่องจากว่ามีผู้นิยมการเล่นและการแข่งขันการมากขึ้น จึงได้มีการแก้ไขกติกาบางอย่างเพื่อความเหมาะสมและเพื่อเพิ่มความสนใจมากขึ้น เช่น แต่เดิมใช้ลูกเมดิซินบอลหนัก 2 ½ ปอนด์ ซึ่งหนักเกินไปและประตูมักจะชำรุดอยู่เสมอจึงเลิกใช้ในปี ค.ศ. 1894 (พ.ศ. 2437) และมีบริษัทเดอะโอเวอร์แมนวีล คัมพานี (The Overman Wheel Company) ได้ผลิตลูกบอลขึ้นมาใหม่สำหรับใช้เล่นและแข่งขันโดยเฉพาะมีขนาดเส้นรอบวง 30-32 นิ้ว หนัก 18-24 ออนซ์ ประตูที่ทำด้วยตะกร้ามักชำรุดได้ง่าย โดยเฉพาะขอบบนของตะกร้า ดังนั้นในปี ค.ศ. 1898 (พ.ศ. 2441) จึงได้นำห่วงเหล็กมาประกอบติดเข้ากับขอบบนของตะกร้าจึงทำให้แข็งแรงขึ้น แต่ก็ยังสร้างความลำบากให้กับผู้เล่น และเสียเวลาให้กับผู้ดูที่อยากดูเกมการเล่นที่ต่อเนื่องกัน เพราะเวลาที่มีการทำประตูเกิดขึ้นผู้เล่นจะต้องปีนขึ้นไปเอาลูกบอลออกมาจากตะกร้า เพื่อที่จะมาเล่นใหม่ ดังนั้นในปี ค.ศ. 1908 (พ.ศ. 2451) จึงเปลี่ยนมาเป็นตะกร้าไม่มีก้น และต่อมาได้ดัดแปลงตัวตะกร้าเป็นตาข่ายติดกับห่วงเหล็กจนตราប់เท่าทุกวันนี้

ในด้านผู้เล่น ได้มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนเรื่อยมา แต่เดิมมีข้างละ 9 คน ต่อมาลดลงเหลือ 7 คน และเหลือ 5 คน ในปี ค.ศ. 1893 (พ.ศ. 2436) ส่วนเรื่องเครื่องแต่งกาย แต่เดิมใช้กางเกงขายาวเสื้อมีแขนก็เปลี่ยนมาเป็นกางเกงขาสั้น เสื้อไม่มีแขน เพื่อให้สะดวกต่อการเคลื่อนไหวมากขึ้น

ในปี ค.ศ. 1915 (พ.ศ. 2458) “สมาคมวายเอ็มซีเอ” ได้จัดให้มีการประชุมคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งที่มีชื่อว่า “The Joint Committee For Rules” ซึ่งประกอบด้วยคณะกรรมการของสมาคมวายเอ็มซีเอ และผู้แทนของโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจในเรื่องกติกาการเล่น เพื่อให้การเล่นเป็นบรรทัดฐานเดียวกัน กติกานี้ได้ใช้มาจนกระทั่งการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 11 ณ กรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมัน ในปี ค.ศ. 1938 (พ.ศ. 2481) แล้วได้ถูกเปลี่ยนแปลงใหม่โดยคณะกรรมการโอลิมปิกนานาชาติร่วมกันพิจารณาแก้ไข

ปัจจุบันนี้หน่วยงานที่ควบคุม และดำเนินงานเกี่ยวกับกีฬาบาสเกตบอลโลก โดยมีสมาชิกมากกว่า 197 ประเทศทั่วโลก คือ สหพันธ์บาสเกตบอลนานาชาติ (The International Basketball Federation) “FIBA” มีหน้าที่หลัก 3 ประการ คือ

1. กำหนดกติกาและมาตรฐานการเล่น
2. ให้การสนับสนุนการแข่งขันระดับนานาชาติ
3. เผยแพร่กีฬาบาสเกตบอลให้ได้รับความนิยมสูงสุด

ประวัติในประเทศไทย

การเล่นบาสเกตบอลเข้ามาสู่ประเทศไทยสมัยใดปีใดนั้นไม่มีหลักฐานยืนยันที่แน่นอน เท่าที่เล่าสืบทอดกันมาว่า ได้มีการเล่นกันมาประมาณ 50 กว่าปีล่วงมาแล้ว ต่อมาในปี พ.ศ. 2477 นายพคุณ พงษ์สุวรรณ ซึ่งขณะนั้นท่านผู้นี้ดำรงตำแหน่งอาจารย์สอนภาษาจีน อยู่ที่โรงเรียนมัธยมวัดพิตรพิมุข ได้ช่วยเหลือกรมพลศึกษาจัดแปลกติกาการเล่นบาสเกตบอลขึ้น และในปีเดียวกันกระทรวงธรรมการ ได้เปิดการอบรมครูจังหวัดต่าง ๆ จำนวน 100 คน ภายในระยะเวลา 1 เดือน โดยมี พ.ต.อ.หลวงชาติตระการโกศล เป็นผู้บรรยายเกี่ยวกับเทคนิค และวิธีการเล่นท่านผู้นี้มีความรู้และเชี่ยวชาญการเล่นบาสเกตบอลมาก ท่านได้เคยเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ เข้าร่วมการแข่งขันกับต่างมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาหลังจากอบรมครูจังหวัดต่าง ๆ เสร็จสิ้นแล้วบรรดาครูที่เข้ารับการอบรมเหล่านั้น ได้นำเอาวิธีการเล่นของกีฬาประเภทนี้ไปเผยแพร่ จึงทำให้กีฬาประเภทนี้แพร่หลายไปสู่ต่างจังหวัดและนิยมเล่นกันมากขึ้น เฉพาะในจังหวัดกรุงเทพ และธนบุรีได้จัดแข่งขันระหว่างนักเรียนชาย เมื่อ พ.ศ. 2477 สมัยที่ น.อ.หลวงศุภชลาศัย ร.น.ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมพลศึกษา และมีการแข่งขันประเภทประชาชนในปี พ.ศ. 2491 ประเภทมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2492 ประเภทนักเรียนหญิง พ.ศ. 2495

ในปี พ.ศ. 2496 สมาคมบาสเกตบอลสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ได้จัดตั้งขึ้นตามแบบอันถูกต้อง โดยได้จดทะเบียนที่สภากีฬาสหประชาชาติ และได้สมัครเป็นสมาชิกของสหพันธ์บาสเกตบอลสมัครเล่นระหว่างประเทศ และยอมรับสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยเป็นสมาชิกมาตั้งแต่วันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2496 สมาคมนี้ได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้อยู่ในความอุปถัมภ์ของพระองค์อีกด้วย (เจเลีย พิมพ์พันธุ์, 2543: 5-8)

ประวัติการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ

นับตั้งแต่ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2507 คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ได้วางโครงการในอันที่จะขยายการส่งเสริมกีฬาออกไปให้ทั่วราชอาณาจักร ด้วยการการจัดการแข่งขันระหว่างจังหวัด ภายในภาคต่าง ๆ ของประเทศขึ้นพร้อมกัน แต่โดยที่ประเทศไทย ได้รับเกียรติเป็น เจ้าภาพจัดการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 เมื่อเดือนธันวาคม 2509 ซึ่งโดยปกติจะต้องใช้เวลาเตรียมการประมาณ 3-4 ปี และองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยต้องรับภาระในด้านธุรการของงานครั้งนั้น จึงทำให้โครงการจัดการแข่งขันกีฬา ภาระต้องเลื่อนไปโดยไม่กำหนด

"กีฬาแห่งชาติ" ได้วิวัฒนาการมาจากกีฬาเขต ซึ่งมีประวัติความเป็นมาตั้งแต่ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตรา พระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ขึ้น เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2507 โดยการแข่งขันกีฬาเขต ได้ริเริ่มขึ้นพร้อม ๆ กับการก่อตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาออกไปให้ทั่วราชอาณาจักรด้วยการจัดการแข่งขันระหว่างจังหวัด ภายในภาคต่าง ๆ

ของประเทศขึ้นพร้อมกัน แต่โดยที่ประเทศไทยได้รับเกียรติเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 เดือนธันวาคม 2509 ซึ่งโดยปกติจะต้องใช้เวลาเตรียมการประมาณ 3-4 ปี และองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยต้องรับภาระในด้านธุรการของงานครั้งนี้ จึงทำให้โครงการจัดการแข่งขันกีฬาเขตต้องเลื่อนไปโดยไม่มีกำหนด จนกระทั่งเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 จึงเริ่มดำเนินการใหม่

ความคิดในอันที่จะรวบรวมนักกีฬาทั่วประเทศ รวมทั้งการขยายการส่งเสริมกีฬาออกไปให้ทั่วถึงด้วยวิธีการจัดการแข่งขัน เป็นระดับจังหวัด และภาคนี้ได้ทวีมากขึ้น เมื่อสิ้นการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 อันเป็นระยะที่ประชาชนได้ให้ความสนใจ แก่การกีฬาอย่างกว้างขวางอยู่แล้ว คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย จึงได้หยิบยกโครงการนี้ขึ้นมาพิจารณาใหม่อย่างจริงจัง และในเดือนมีนาคม 2510 ได้มีมติยืนยันที่จะจัดการแข่งขันกีฬาภาคขึ้น เป็นงานประจำปีกำหนดวันที่ 9 ธันวาคม อันถือได้ว่าเป็นวันที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์การกีฬาของไทยโดยเป็นวันที่เปิดการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 ที่เห็นว่าเพื่อเป็นการประหยัดและเริ่มต้นควรจัดการแข่งขันที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย 4-5 ประเภทก่อน เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล แบดมินตัน ลอนเทนนิส และได้มีการวางแผนในรายละเอียดรวมทั้งงบประมาณค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ขึ้นพร้อมที่จะปฏิบัติการ ได้ในเดือนธันวาคม 2510 ตามแผนการขั้นแรกนี้ องค์การฯ ได้จัดกลุ่มจังหวัดใกล้เคียงขึ้นในภาคสมมติ 5 ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ภาคตะวันออก และจะได้ขอให้จังหวัดต่าง ๆ ที่อยู่ในภาคหนึ่งภาคนี้จะเป็นตัวแทน จังหวัดอื่น ๆ จัดการแข่งขันกีฬาระหว่างจังหวัดภายในภาค เพื่อให้ได้นักกีฬาผู้แทนของภาคนี้ขึ้นไว้ องค์การจะเป็นฝ่ายนำนักกีฬา ของภาคไปแข่งขันชิงชนะเลิศที่กรุงเทพฯ ต่อไป อย่างไรก็ตามก็ได้เกิดมีความเห็นว่าภาคสมมติเช่นนี้อาจจะปะปนกับภาคของทางราชการ ซึ่งจัดแบ่งแตกต่างกันตามความจำเป็นของงานได้ง่าย

วัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขัน

1. เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนชาวไทยเกิดความสนใจเรื่องกีฬาและเล่นกีฬา
2. ให้ประชาชนได้มีโอกาสแสดงความสามารถทางกีฬาตามอัตภาพ เป็นการเพิ่มพูนสุขภาพอนามัย
3. ให้ประชาชนได้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
4. เป็นโอกาสในการเฟ้นหาตัวนักกีฬารุ่นใหม่
5. เป็นการส่งเสริมให้มีสมาคมกีฬาสมัครเล่น และได้มีส่วนช่วยฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ของสมาคมได้ปฏิบัติหน้าที่โดยมีประสิทธิภาพมากขึ้น

กฎเกณฑ์แข่งขัน

กำหนดให้มีการแข่งขันทุก ๆ ปี โดยในครั้งแรกได้แบ่งเขตการแข่งขันออกเป็น 5 เขต ให้แต่ละเขตคัดเลือกนักกีฬาภายในเขต เข้ามาแข่งขัน ยกเว้นนักกีฬาทีมชาติไม่มีสิทธิ์เข้าแข่งขัน ในครั้งแรกได้กำหนดประเภทของกีฬาได้ 5 ประเภทเท่านั้น คือ ฟุตบอล กรีฑา บาสเกตบอล เทนนิส และแบดมินตัน ต่อมาภายหลังเนื่องจากการแข่งขันกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 4 ในเดือน

ธันวาคม 2510 จึงได้เพิ่มประเภทของกีฬาเป็น 16 ประเภท เพื่อเป็นการเตรียมตัวแข่งขันกีฬาสีเกมส์ไปด้วย โดยเพิ่มมวยสากล จักรยาน ยูโด รักบี้ ฟุตบอล ตะกร้อ ขำต่าย ยิงปืน ว่ายน้ำ เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล ยกน้ำหนัก และเรือใบ (ศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดพิษณุโลก. 2551: ออนไลน์)

การแข่งขันและจังหวัดที่จัดการแข่งขัน

ครั้งที่ 1 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 1-5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2510

ณ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ครั้งที่ 2 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 3-9 ธันวาคม พ.ศ. 2511

ณ จังหวัดเชียงใหม่

ครั้งที่ 3 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 24-30 สิงหาคม พ.ศ. 2512

ณ จังหวัดสงขลา

ครั้งที่ 4 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 1-7 พฤศจิกายน พ.ศ. 2513

ณ จังหวัดนครราชสีมา

ครั้งที่ 5 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 2-9 ธันวาคม พ.ศ. 2514

ณ จังหวัดนครสวรรค์การแข่งขันจาก 9 เขต เป็น 10 เขต โดยแยกกรุงเทพมหานครออกมาจากเขต 1 เป็นเขต 10

ครั้งที่ 6 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 2-8 ธันวาคม พ.ศ. 2515

ณ จังหวัดราชบุรี

ครั้งที่ 7 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 23-29 สิงหาคม พ.ศ. 2516

ณ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ครั้งที่ 8 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 3-8 สิงหาคม พ.ศ. 2517

ณ จังหวัดชลบุรี

ครั้งที่ 9 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 28 พฤศจิกายน - 4 ธันวาคม

พ.ศ. 2518 ณ จังหวัดลพบุรี

ครั้งที่ 10 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 4-10 ธันวาคม พ.ศ. 2519

ณ จังหวัดอุดรธานี

ครั้งที่ 11 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 11-17 ธันวาคม พ.ศ. 2520

ณ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ครั้งที่ 12 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 14-30 มกราคม พ.ศ. 2522

ณ จังหวัดอุบลราชธานี เดิมกำหนดจัดปี 2521 แต่เกิดอุทกภัย ทำให้ต้องเลื่อนการแข่งขัน

ครั้งที่ 13 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 23-29 ธันวาคม พ.ศ. 2522

ณ จังหวัดลำปาง

- ครั้งที่ 14 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 22-28 มีนาคม พ.ศ. 2524
ณ จังหวัดปัตตานี
- ครั้งที่ 15 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 22-28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2524
ณ จังหวัดอุดรธานี
- ครั้งที่ 16 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 19-25 มีนาคม พ.ศ. 2525
ณ จังหวัดภูเก็ต
- ครั้งที่ 17 กีฬาเขตแห่งประเทศไทย จัดขึ้นระหว่างวันที่ 22-28 มกราคม พ.ศ. 2527
ณ จังหวัดพิษณุโลก คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยได้เปลี่ยนชื่อการแข่งขัน
เสียใหม่จาก "กีฬาเขตแห่งประเทศไทย" เป็น "กีฬาแห่งชาติ" โดยใช้ชื่อนี้ตั้งแต่ครั้งที่ 18 เป็นต้นไป
- ครั้งที่ 18 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 20-26 มกราคม พ.ศ. 2528
ณ จังหวัดเชียงราย
- ครั้งที่ 19 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 14-20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2529
ณ จังหวัดจันทบุรี
- ครั้งที่ 20 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 23-29 มกราคม พ.ศ. 2530 ณ จังหวัดร้อยเอ็ด
- ครั้งที่ 21 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 18-24 ธันวาคม พ.ศ. 2530 ณ จังหวัดลพบุรี
- ครั้งที่ 22 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 22-28 มีนาคม พ.ศ. 2532 ณ จังหวัดสงขลา
- ครั้งที่ 23 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 4-10 มีนาคม พ.ศ. 2533 ณ จังหวัดเชียงใหม่
- ครั้งที่ 24 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 17-23 มีนาคม พ.ศ. 2534
ณ พระนครศรีอยุธยา
- ครั้งที่ 25 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 12-18 กรกฎาคม พ.ศ. 2535
ณ จังหวัดขอนแก่น
- ครั้งที่ 26 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 24-31 กรกฎาคม พ.ศ. 2536
ณ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- ครั้งที่ 27 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 19-26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537
ณ จังหวัดสุพรรณบุรี
- ครั้งที่ 28 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 16-23 มิถุนายน พ.ศ. 2539
ณ จังหวัดนครสวรรค์
- ครั้งที่ 29 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 19-26 ธันวาคม พ.ศ. 2539 ณ จังหวัดตรัง
- ครั้งที่ 30 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 8-15 ธันวาคม พ.ศ. 2540
ณ จังหวัดศรีสะเกษ
- ครั้งที่ 31 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 24-31 กรกฎาคม พ.ศ. 2541
ณ จังหวัดระยอง คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในการประชุมเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542
ให้การกีฬาแห่งประเทศไทย รับเป็นเจ้าภาพจัดกีฬาแห่งชาติ(รูปแบบใหม่) ซึ่งจะกำหนดจัด
2 ปี/ครั้ง และเปลี่ยนจากการแข่งขันในนาม เขต ทั้ง 10 เขต เป็น จังหวัดทั้ง 76 จังหวัด

ครั้งที่ 32 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 9-20 ธันวาคม พ.ศ. 2543

ณ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ครั้งที่ 33 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 13-24 ธันวาคม พ.ศ. 2545

ณ จังหวัดเชียงใหม่

ครั้งที่ 34 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 18-28 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ณ จังหวัดราชบุรี

ครั้งที่ 35 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 9-19 กันยายน พ.ศ. 2549

ณ จังหวัดสุพรรณบุรี มีมติคณะรัฐมนตรีเปลี่ยนแปลงการแข่งขันจาก 2 ปี/ครั้งเป็นปีละครั้ง

ครั้งที่ 36 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 15-25 กันยายน พ.ศ. 2550

ณ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ครั้งที่ 37 กีฬาแห่งชาติ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 14-24 ธันวาคม พ.ศ. 2551

ณ จังหวัดพิษณุโลก (กีฬาแห่งชาติ. 2551: ออนไลน์)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

เออลี่ (Early. 1987: 93) ได้ศึกษาการปรับตัวและศึกษาความแตกต่างของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดลักษณะการปรับตัวพื้นฐานที่สัมพันธ์กับการปรับความประพฤติและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเข้าแข่งขันกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาเบสบอล นักกรีฑาประเภทลู่ นักกีฬากอล์ฟ นักกีฬาเทนนิส ผู้ไม่เป็นนักกีฬาและผู้ที่เป็นนักกีฬารั้งเดียว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจแตกต่างกันในด้านกลัวความล้มเหลว สมรรถภาพร่างกาย การแจ้งให้ทราบและการควบคุมระหว่างนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล แต่การปรับตัวไม่ต่างกัน ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวขึ้นพื้นฐานกับแรงจูงใจในการแข่งขันชี้ให้เห็นว่าในกีฬาประเภทบุคคลมีความสามารถสูงและต่ำมีความแตกต่างกันชัดเจนำมาเพื่อการพัฒนาทักษะของบุคคลให้ดีขึ้นนั้น จะมีความเกี่ยวข้องกับการรักษาแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละบุคคลไว้มีความสัมพันธ์อย่างมากกับบุคคลและการแก้ไขทางสังคมและการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความรูสึกในทางลบ มีความสัมพันธ์ระหว่างการปรับปรุงตัวทางการกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล องค์ประกอบของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาและความสนใจทางสังคม ไม่มีสิ่งใดชี้ว่าการจัดแก้ไของค์ประกอบส่วนบุคคลให้เหมาะสม มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาและแม้ว่านักกีฬาใน กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยจะมีความสำเร็จในการแข่งขันอย่างสูง ก็ยังเห็นคุณค่าของการประสานความร่วมมือ และเป็นเครื่องมือสำคัญของการประสบความสำเร็จในการกีฬาและประสบความสำเร็จในการศึกษา

มิทเชลล์ (Mitchell. 1992: 3842) ได้ศึกษาการรับรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในสภาพแวดล้อมของการเรียนในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ กับ

แรงจูงใจในการเรียน การศึกษามุ่งตรวจพิสูจน์ระดับแรงจูงใจภายนอกจากการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่น ๆ เช่น จุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ความสามารถในการรับรู้ของตนเอง แรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 50 คน ในโรงเรียนระดับกลางโดยให้ตอบแบบสอบถาม จากการวิเคราะห์กราฟของผลการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้พัฒนาขึ้น และการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้นคือ นักเรียน 622 คน ในการพิสูจน์ความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่น ผลการศึกษาพบว่า ระดับของแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การค้นคว้าครั้งนี้ได้อภิปรายในขอบเขตของความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทางพลศึกษา

ทีเจิร์ดสมา (Tjeerdsma. 1994: 29-49) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษา จุดมุ่งหมายในการศึกษานี้ เพื่อสืบเสาะความสามารถพื้นฐานของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่ออธิบายถึงการจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับหก 49 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเลย์บอล 14 คาบ ในโรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมายที่กำหนดทิศทางของพวกเขา และแรงจูงใจภายในในวิชาพลศึกษาเท่ากับทักษะทางกลไกของเขา และความสามารถรับรู้ในการเล่นวอลเลย์บอล การเรียนได้ถ่ายทำเป็นวิดีโอเทปและกำหนดรหัส เพื่อตรวจสอบว่า นักเรียนแต่ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาหรือไม่ และอัตราการกระทำระหว่างหน่วย ผลแสดงให้เห็นว่า แบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจ กระบวนการกระทำได้เป็นที่พอใจ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกัน การกระทำในวอลเลย์บอลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไก การรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางกีฬา วอลเลย์บอล ขณะที่ความสามารถในการรับรู้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายใน ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดมุ่งหมายของการแนะแนวทางและตัวแปรคงที่เป็นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะแนวทางของแรงจูงใจภายใน ผลของเนื้อหา รวมทั้งความพอใจลักษณะของการจัดสภาพทั่ว ๆ ไปของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู (แบบของงาน การจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ถูกนำมาอภิปราย

อมอเรสและฮอร์น (Amorase; & Horn. 1995: 20) ได้ทำการทดสอบแรงจูงใจภายในระยะยาวของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรก โดยศึกษาประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพการศึกษาสามารถทำนายความเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรกได้หรือไม่ แบบสอบถามได้ดำเนินการทั้งก่อนและหลังฤดูกาลแข่งขันกับนักกีฬา จำนวน 76 คน ผลวิเคราะห์พบว่า ลักษณะการโค้ชแบบเผด็จการ พร้อมทั้งมีพฤติกรรมตอบสนองรุนแรงมีผลลบอย่างมากมาย ทำให้แรงจูงใจภายในลดลง และสถานภาพทางการศึกษาไม่มีผลต่อแรงจูงใจภายใน

คารูสซานู และโรเบิร์ต (Karussanu; & Roberts. 1995: 57) ได้ศึกษาแรงจูงใจในกิจกรรมพลศึกษา โดยเฉพาะในแง่บทบาทของบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและ

ประสิทธิภาพของตนเอง การศึกษานี้ได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศเสริมแรงจิตใจ แรงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเองในกิจกรรมพลศึกษา และเพื่อค้นหาบทบาทของการ กำหนดเป้าหมายชัดเจน และบรรยากาศเสริมแรงจิตใจที่มีต่อระดับแรงใจภายในและประสิทธิภาพ ของตน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา จำนวน 247 คน ที่ลงทะเบียนและเข้าร่วมเรียนเทนนิส ระดับพื้นฐาน แบบสอบถามนั้นเกี่ยวกับเป้าหมายของการเล่นกีฬา บรรยากาศที่ช่วยเสริมความ ต้องการเรียน ดัชนีชี้ถึงแรงใจภายใน ประสิทธิภาพ และความสามารถของตนเองที่มีครูชี้แนะจะทำให้ นักเรียนสนุกสนาน มีความพยายามพัฒนาความสามารถเมื่อมีการเรียนการสอน โฟร์แฮนด์ แบคแฮนด์ และวอลเลย์ ในช่วงที่ให้นักเรียนแสดงหากมีความตั้งใจจะให้ได้ผลดี แต่ในทางชี้แนะ และสาธิต การตั้งเป้าหมายทางอารมณ์ แสดงว่ามีแรงใจภายใน ขณะที่บรรยากาศเสริมแรงจิตใจที่ รับรู้ โดยจะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นได้ว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะและช่วงแสดงออกจากกัน จะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นได้ว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะช่วงแสดงออกจากกัน จะมีผลต่อ แรงใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมพลศึกษา

แจ๊คโกล่า (Jaakola. 2002: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงแรงใจการออกกำลังกาย เป้าหมายและความสามารถทางการกีฬา ของนักเรียนอันมีผลมาจากการปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การวิเคราะห์แรงใจในการออกกำลังกายการหล่นหลอมการตั้งเป้าหมาย และความสามารถทางการกีฬา ของนักเรียนที่ได้รับการมอบหมาย หรือเพิ่มกิจกรรมระหว่าง ชั้นเรียนพลศึกษา นอกจากนี้ยังมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาและการจัดทำเอกสารสำหรับโปรแกรมที่จะใช้ในการทดลอง (INTERVENTION) โดยวิธีการนี้ประกอบด้วยการประชุมครูในแต่ละสัปดาห์ กลุ่มทดลองคือนักเรียนเกรด 9 จำนวน 178 คน สอนโดยครู 4 คน กลุ่มควบคุมมีนักเรียนจำนวน 259 คน สอนโดยครู 5 คน การศึกษานี้เป็นแบบกึ่งการทดลองที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ที่เป็นภาษาฟินแลนด์เกี่ยวกับแรงใจทางการกีฬา แบบสอบถามความสามารถทางการกีฬา (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแบบสอบถาม SPSS) และแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จ CFA การ วิเคราะห์เชิงยืนยัน ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่า แบบสอบถามทั้ง 3 แบบเชื่อถือได้

จากการวิเคราะห์ ANCOVA พบว่า กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองมีการเพิ่มแรงใจน้อย ที่สุด ขณะที่กลุ่มควบคุมมีระดับของแรงใจลดลง นอกจากนี้หลังจากการปรับระดับความแตกต่าง ในตอนต้น นักเรียนกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่ามีเป้าหมายที่เกี่ยวกับงานมากกว่า กลุ่มควบคุมมีการ ลดเรื่องของกฎเกณฑ์จากรายงานของ (External Regulation) ขณะที่ในกลุ่มทดลองพบว่าการ เพิ่มขึ้นในกลุ่มควบคุมขาดแรงใจเพิ่มขึ้นปานกลาง ขณะที่เด็กหญิงขาดแรงใจลดลงเล็กน้อย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนมีผลต่อแรงใจของนักเรียนหากให้นักเรียนมีส่วนร่วมใน กิจกรรมการเรียนพลศึกษาและผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการสอนที่เพิ่มบรรยากาศ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษานั้นเหมาะสมที่จะนำมาใช้

เจนนิเฟอร์ (Jennifer. 2005: 839) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแรงใจภายในระหว่าง นักกีฬาระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่าสำหรับตัวบุคคลแล้ว เพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติ ทักษะการเคลื่อนไหวใหม่ ซึ่งคาดหวังไว้ว่า พวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับของความเข้าใจเฉพาะ

ด้าน (เช่น กระบวนการรับรู้) แต่พวกเขาจะยังต้องทะนุบำรุง/รักษาระดับของความสนใจ หรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปนี้ก็คือ การศึกษาเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประเมินผลกระทบของคำสั่งในเรือแรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อกำหนดว่าแรงจูงใจภายใน ที่ได้มาจากแบบทดสอบที่มีพื้นฐานทางด้านทัศนคติ นั้น แตกต่างกันในกลุ่มของผู้เล่นออกก็ส่วนน้อยที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ (ความคิด) และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกาย กับกลุ่มของผู้เล่นสมาคมรักกีฬาสกียิ่งที่ไม่อนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกายหรือไม่ แม้ว่าผลลัพธ์ต่าง ๆ ได้บ่งชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่มดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่าการศึกษาวิจัยต่าง ๆ ในอนาคตควรจะพิจารณาบันทึกต่าง ๆ มากมาย และมีอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีให้ซึ่งบางอย่างก็รวมถึงพลังงานของทีม ตารางการเล่นและการฝึกซ้อมจำนวนของเวลาที่ใช้เล่นวิธีการของคำสั่งเช่นเดียวกับโครงสร้างต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่จะสะท้อนตนเอง การบรรลุนิติภาวะด้านการรับรู้ อายุ เรื่องราวต่าง ๆ ทางสังคม

งานวิจัยในประเทศ

สุริย์ พันธรัักษ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา จักรยานเสือภูเขา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬจักรยานเสือภูเขาที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยความร่วมมือของสมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพ และสมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประจำปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขา ทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาในระดับอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรักและความถนัดและความสนใจด้านสุขภาพอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

3. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาในระดับอายุทั่วไปมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาคณะ ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่น

เซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อที่จัดขึ้นโดยสมาคมเซปักตะกร้อแห่งประเทศไทยในประบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 110 คน การกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 50 คน กรมพลศึกษา จำนวน 60 คน และรายการอื่น ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 250 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ดังนี้

ด้านสุขภาพและอนามัย ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวม มีค่าร้อยละ 65.2 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมาก

ด้านรายได้และผลประโยชน์ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวม มีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 41.2 อยู่ในระดับมาก

ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 30.4 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมาก

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวม มีค่าร้อยละ 31.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 36.4 อยู่ในระดับมาก

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 48.2 อยู่ในระดับมาก

กนกวรรณ สารจันทร์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟต์บอลของนักกีฬาซอฟต์บอล ในการแข่งขันกีฬาซอฟต์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาซอฟต์บอลชาย จำนวน 130 คน และนักกีฬาซอฟต์บอลหญิง จำนวน 104 คน รวม 234 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาซอฟต์บอลชาย มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟต์บอล ระดับมากที่สุด 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ความรักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีแรงจูงใจในระดับมาก คือ ด้านสุขภาพอนามัย มีแรงจูงใจ ในระดับปานกลาง คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

2. นักกีฬาซอฟต์บอลหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟต์บอล ระดับมากที่สุด 2 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย และด้านความรักความถนัดและความสนใจ มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์

ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬาประจำปี 2526 จำนวน 12 ทีม 216 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ใน

การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและเก็บข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ และสถิติเอฟ ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.22

2. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างตัวจริงกับตัวสำรอง ไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีเป้าหมายในการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .25

4. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประยุทธ์ แก้วสุข. (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบแรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 ที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อ จำนวน 234 คน ผลการศึกษาพบว่า

ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.52 รองลงมาคือ ระดับน้อย ร้อยละ 20.98 ระดับมาก ร้อยละ 19.66 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.79 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 7.05

ด้านสุขภาพและอนามัยหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมาคือ ระดับมากร้อยละ 18.75 ระดับน้อยร้อยละ 17.79 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.58 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 9.15

ด้านรายได้และผลประโยชน์ นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.24 รองลงมา คือระดับมาก ร้อยละ 19.87 ระดับน้อยร้อยละ 14.96 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 13.35 และระดับมากที่สุดร้อยละ 10.58

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมา คือระดับปานกลาง ร้อยละ 21.12 ระดับน้อยร้อยละ 15.14 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 12.39 และระดับมากที่สุดร้อยละ 11.54

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.63 รองลงมาคือระดับน้อยร้อยละ 15.08 ระดับปานกลาง ร้อยละ 13.98 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 13.49 และระดับมากที่สุดร้อยละ 12.82

เพ็ญพรรณ มุลมณฑล. (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักเรียนโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบ

และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง ของโรงเรียนกีฬาที่เปิดสอนกีฬายกน้ำหนัก จำนวน 200 คน เป็นชาย 95 คน และหญิง 105 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .92 ประกอบด้วยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก 7 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ด้านเกียรติยศและชื่อเสียงและด้านโอกาสได้รับความก้าวหน้าในอนาคต วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาชายและหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 2 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และโอกาสที่ได้รับ ความก้าวหน้าในอนาคต นอกจากนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก 5 ด้านตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านสุขภาพและอนามัย

2. นักกีฬาชาย มีแรงจูงใจเฉลี่ยในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง นอกจากนั้นมีแรงจูงใจระดับมาก 4 ด้านตามลำดับ คือ เกียรติยศและชื่อเสียง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์

3. นักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากเท่ากันทั้ง 7 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความรักความถนัดและความสนใจ เกียรติยศและชื่อเสียง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านรายได้และผลประโยชน์

4. เมื่อเปรียบเทียบนักกีฬาทั้งเพศชายและเพศหญิงพบว่า มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พีรลัทธิ เกตุวัฒนา (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 จำนวน 196 คน เป็นนักกีฬาชาย 98 คน และนักกีฬาหญิง 98 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาแฮนด์บอลมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 3.90 และ 3.80 ตามลำดับ สำหรับด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และ 3.41

2. นักกีฬาแฮนด์บอลชายมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40, 4.18, 3.83, 3.81 และ 3.67 ตามลำดับ

3. นักกีฬาแฮนด์บอลหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และ 3.71 สำหรับด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63, 3.39 และ 3.19 ตามลำดับ

ณกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวัยน้ำ รุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวัยน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรใน กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักวายน้ำสังกัดสโมสรต่าง ๆ จำนวน 38 สโมสร ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 190 คน เป็นนักวายน้ำชาย 124 คน เป็น นักวายน้ำหญิง 66 คน จากวิธีการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย (X) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักวายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวัยน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้าในอนาคตคิดเป็นร้อยละ 72.3 86.1, 90.2, 8.00 และ 82.2 ตามลำดับโดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. นักวายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวัยน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องด้าน สุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็น ร้อยละ 90.9, 89.1, 92.8, 84.8 และ 84.9 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

3. นักวายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศหญิง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.6, 80.9, 85.2, 71.2 และ 77.3 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

จิตรัตตา รัตนวิวัฒน์. (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย รวมทั้งสิ้น 242 คน ชายจำนวน 142 คน หญิงจำนวน 100 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยแรงจูงใจต่าง ๆ 4 ด้าน คือ (1) ด้านความรักความถนัดและความสนใจ (2) ด้านสุขภาพและพละการ (3) ด้านรายได้และผลประโยชน์ (4) ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในภาพรวมของการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและพละการ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย แยกตามตัวแปรเพศ และอายุ ปรากฏผลดังนี้

2.1 แยกตามเพศ พบว่า แรงจูงใจด้านความรักความถนัดและความสนใจ, ด้านสุขภาพและพละการ, ด้านรายได้และผลประโยชน์, และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า เพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00, 4.22, 3.90 และ 4.05 ตามลำดับ และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81, 4.19, 3.80 และ 3.99 ตามลำดับ

2.2 แยกตามระดับอายุ พบว่า แรงจูงใจด้านความรักความถนัดและความสนใจ, ด้านสุขภาพและพละการ, ด้านรายได้และผลประโยชน์, และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า อายุต่ำกว่า 12 ปี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90, 3.89, และ 4.06 ตามลำดับ และอายุ 12-18 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91, 4.20, 3.86 และ 4.02 ตามลำดับ และอายุสูงกว่า 18 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96, 4.20, 3.83 และ 4.01 ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในภาพรวมของการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย

3.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬามวยปล้ำที่มีเพศต่างกันมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 เปรียบเทียบระหว่างอายุ นักกีฬามวยปล้ำที่มีระดับอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน

อังคณา บุญเสมอ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 จำนวน 198 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .94 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ด้านความรักความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 39.62, 47.35, 41.41 48.42, 47.51, 39.98 และ 36.87 ตามลำดับ

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ต่ำกว่า 5 ปี ด้านความรักความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านสุขภาพอนามัย อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.13, 47.74, 39.01 และ 50.83 ตามลำดับ และด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.43, 39.01 และ 38.15 ตามลำดับ

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปด้านความถนัด และความสนใจ และด้านสุขภาพอนามัย อยู่ในระดับมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 44.34 และ 45.51 ตามลำดับ และด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47.00, 43.59, 47.31, 41.34 และ 40.25 ตามลำดับ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาในแต่ละชนิด แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกนักกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งสิ่งที่เป็แรงจูงใจมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน และจุดประสงค์ที่ต้องการจากการเล่นกีฬาในแต่ละชนิดก็มีความแตกต่างกันไป แรงจูงใจสามารถช่วยให้บุคคลได้รับการพัฒนา และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ สามารถเข้าใจตนเอง ปรับปรุงตนเอง ตระหนักและยอมรับความสามารถที่มีอยู่ของตัวเอง การกระตุ้นจากครอบครัว การได้รับการสนับสนุนจากสังคม จะมีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬานั้นๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 288 คน แบ่งเป็นชาย 12 ทีม จำนวน 144 คน เป็นหญิง 12 ทีม จำนวน 144 คน โดยมีทีมเจ้าภาพ ทีมชนะเลิศครั้งที่ 36 และทีมตัวแทนภาค ที่ผ่านการคัดเลือก เข้าร่วมการแข่งขัน ดังนี้

ตัวแทนภาค 1 ทีมชายได้แก่ ทีมจังหวัดกรุงเทพฯ ทีมจังหวัดนครนายก ทีมหญิงได้แก่ ทีมจังหวัดชลบุรี ทีมจังหวัดปทุมธานี ทีมจังหวัดกรุงเทพฯ (ชนะเลิศครั้งที่ 36)

ตัวแทนภาค 2 ทีมชายได้แก่ ทีมจังหวัดกาญจนบุรี ทีมจังหวัดนครปฐม ทีมจังหวัดลพบุรี (ชนะเลิศครั้งที่ 36) ทีมหญิงได้แก่ ทีมจังหวัดราชบุรี ทีมจังหวัดอ่างทอง

ตัวแทนภาค 3 ทีมชายได้แก่ ทีมจังหวัดขอนแก่น ทีมจังหวัดนครราชสีมา ทีมหญิงได้แก่ ทีมจังหวัดมหาสารคาม ทีมจังหวัดนครราชสีมา

ตัวแทนภาค 4 ทีมชายได้แก่ ทีมจังหวัดยะลา ทีมจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทีมหญิงได้แก่ ทีมจังหวัดระนอง ทีมจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตัวแทนภาค 5 ทีมชายได้แก่ ทีมจังหวัดตาก ทีมจังหวัดเชียงราย ทีมจังหวัดพิษณุโลก (สิทธิเจ้าภาพ) ทีมหญิงได้แก่ ทีมจังหวัดเชียงใหม่ ทีมจังหวัดพิจิตร ทีมจังหวัดพิษณุโลก (สิทธิเจ้าภาพ)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 288 คน การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเครจซีและมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพฤษ์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie & Morgan. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักกีฬาทั้งหมด 165 คน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเป็น 200 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแทนภาค	ประชากร			กลุ่มตัวอย่าง		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
1	24	36	60	21	21	42
2	36	24	60	21	21	42
3	24	24	48	16	17	33
4	24	24	48	17	16	33
5	36	36	72	25	25	50

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล ของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาจากงานวิจัย ผู้เชี่ยวชาญและงานเอกสารตำราต่างๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 4 ด้าน

- 2.1 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด
- 2.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ
- 2.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ตอนที่ 3 แรงจูงใจอื่นๆ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended)

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 กำหนดเกณฑ์การแปลความหมาย ของค่าเฉลี่ย ดังนี้

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จากค่าคะแนนมา แปลความหมายเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อและด้าน โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (ประกอบ กรรณสูตร. 2538: 38) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แรงจูงใจอื่น ๆ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวม ข้อมูลโดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อรวบรวมข้อมูลและ รายละเอียดต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
2. ศึกษาหาข้อมูลเบื้องต้นจากการพูดคุยกับนักกีฬาที่เล่นบาสเกตบอลและผู้ฝึกสอน
3. นำข้อมูลจากการศึกษามาวิเคราะห์ตามทฤษฎีแรงจูงใจ จากนั้นนำมาสร้างแบบทดสอบ
4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ประธานและกรรมการผู้ควบคุม ปรินญาณิพนธ์พิจารณาตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข
5. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามโครงสร้างและเนื้อหา
6. นำแบบสอบถามมาปรับปรุง สร้างมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดค่าของแรงจูงใจตามเกณฑ์ดังนี้ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

7. นำแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และแก้ไขปรับปรุงแล้วให้ คณะกรรมการควบคุมปริญญาโทพิจารณา

8. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลอง ใช้ (Try Out) กับผู้สนใจเล่นบาสเกตบอล จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95

9. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับ กลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงเรียนผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีม ที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน เป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. แบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้อง แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมา แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง
- 2 นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเล่น บาสเกตบอลทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอลในการ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง โดยทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอลที่เข้าร่วม ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ของตัวแทนภาค โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) เพื่อทดสอบ สมมติฐานข้อที่ 2 และถ้าพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติก็ทำการทดสอบความ แตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ (Schaffer)
5. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 3 นำมาเรียงแล้วนำเสนอเป็นรูปความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	ร้อยละ
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of square)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำมาแปลความหมายเป็นระดับแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง
- เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬานักหญิง โดยใช้สถิติ t-test Independent เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของตัวแทนนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามตัวแทนภาค โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว โดยใช้ (One-way analysis of variance) หรือทดสอบแบบเอฟ (F-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 และถ้าพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติก็ทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ้ (Schaffer)

5. นำผลข้อมูลแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น จากแบบสอบถามปลายเปิด โดยการสังเคราะห์จัดหมวดหมู่ และลำดับของคำตอบ ตัดข้อมูลที่มีความซ้ำซ้อนกันออก เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้องแต่คงความหมายเดิมมาสรุปนำเสนอในรูปแบบความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตาราง 2 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 200)

รายการ	f	%
1. เพศ		
ชาย	100	50.00
หญิง	100	50.00
2. ตัวแทนภาค		
ภาค 1	42	21.00
ภาค 2	42	21.00
ภาค 3	33	16.50
ภาค 4	33	16.50
ภาค 5	50	25.00
รวม	200	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 200 คน เป็นนักกีฬาบาสเกตบอล ชายและหญิง จำนวน 100 คน เท่ากัน และเป็นนักกีฬาตัวแทนภาค 5 มีจำนวน 50 คน คิดเป็น ร้อยละ 25 ตัวแทนภาค 1 ภาค 2 มีจำนวน 42 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 21 และตัวแทนภาค 3 ภาค 4 มีจำนวน 33 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 16.50

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับของแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด (n = 200)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความรัก และสนใจลักษณะของเกมกีฬาบาสเกตบอล	4.34	0.69	มาก
2. มีความสามารถปฏิบัติทักษะและเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น	4.19	0.80	มาก
3. มีความชื่นชอบต่อการเล่นที่ต้องมีสัมพันธ์กับผู้อื่น	3.99	0.74	มาก
4. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ต้องมีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว	3.94	0.78	มาก
5. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ใช้มือควบคุมอุปกรณ์กีฬา	3.87	0.76	มาก
6. มีความสนใจทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบพลิกแพลง	3.95	0.77	มาก
7. มีความชื่นชอบกีฬาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกับคู่แข่งตลอดเวลา	4.00	0.68	มาก
8. มีความสนใจที่จะพัฒนาการเล่นให้มีความสามารถสูงขึ้น	4.18	0.71	มาก
9. มีความปรารถนาที่จะพัฒนาความสามารถเชิงกีฬาในระดับสูง	4.16	0.69	มาก
10. มีความชอบในการทำคะแนนได้และรูปแบบของกีฬาบาสเกตบอล	4.12	0.73	มาก
รวม	4.07	0.52	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 (S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจระดับมาก คือ มีความรัก และสนใจลักษณะของเกมกีฬาบาสเกตบอล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 (S.D. = 0.69)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และบุคคลที่เกี่ยวข้อง (n = 200)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าจะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล	3.84	0.83	มาก
2. มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิดความภาคภูมิใจ	4.10	0.68	มาก
3. มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทำหายความสามารถ	4.11	0.69	มาก
4. เป็นกีฬาที่ได้แสดงออกถึงความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่	4.18	0.67	มาก
5. มีความเชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	4.14	0.70	มาก
6. ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดให้การสนับสนุนในการเล่นและเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล	4.12	0.83	มาก
7. เชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้	4.29	0.66	มาก
8. ผู้มีประสบการณ์ในกีฬาบาสเกตบอลแนะนำและชักชวนให้เล่นกีฬา	4.00	0.84	มาก
9. มีเพื่อนที่เล่นบาสเกตบอลชักชวนให้เล่นบาสเกตบอลเพราะมีทักษะในการเล่นเป็นอย่างดี	3.89	0.88	มาก
10. มีแรงบันดาลใจจากความต้องการที่จะแสดงออกเพื่อการยอมรับจากผู้อื่น	3.83	0.85	มาก
รวม	4.05	0.52	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 (S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจระดับมาก คือ เชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 (S.D. = 0.66)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ (n = 200)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา	4.16	0.90	มาก
2. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษา	3.94	0.91	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับชุดและอุปกรณ์กีฬาจากผู้สนับสนุน	3.99	0.77	มาก
4. มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ	3.82	0.97	มาก
5. มีโอกาสได้รับเงินรางวัลหรือสิ่งของเป็นการตอบแทน	3.81	0.82	มาก
6. มีโอกาสสังกัดทีมที่มีชื่อเสียงรวมถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น	3.76	0.93	มาก
7. มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน	3.67	0.92	มาก
8. มีโอกาสได้รับเงินตอบแทนหรือสิ่งตอบแทนจากผลสำเร็จในการแข่งขัน	3.75	0.83	มาก
9. มีโอกาสได้แสวงหาความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ ในเชิงกีฬาบาสเกตบอล	4.12	0.76	มาก
10. มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนในสถานศึกษาหรือสโมสรต่าง ๆ ได้	3.77	0.94	มาก
รวม	3.88	0.67	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 (S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจระดับมาก คือ มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 (S.D. = 0.90)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านเกียรตินิยมชื่อเสียง (n = 200)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. สามารถสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง และวงศ์ตระกูลได้	4.07	0.77	มาก
2. สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับท้องถิ่นและจังหวัดของตนเองได้	4.06	0.75	มาก
3. ได้รับการยกย่องสรรเสริญจากบุคคลทั่วไป	3.86	0.83	มาก
4. สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้	3.71	0.99	มาก
5. สามารถสร้างคุณค่าให้กับตนเอง	4.12	0.72	มาก
6. สามารถทำให้คนยอมรับและเป็นที่รู้จักในสังคม	4.04	0.71	มาก
7. ต้องการให้ครอบครัวและคนใกล้ชิดภาคภูมิใจในความมีชื่อเสียง	4.06	0.76	มาก
8. ต้องการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีความสำเร็จและมีชื่อเสียง	3.99	0.86	มาก
9. ต้องการเป็นนักกีฬาที่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักกีฬาโดยทั่วไป	4.08	0.83	มาก
10. ต้องการเป็นผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงในการสร้างเกียรติประวัติให้ แก่วงการกีฬาบาสเกตบอล	3.88	0.84	มาก
รวม	3.99	0.61	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านเกียรตินิยมชื่อเสียงโดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 (S.D. =0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจในระดับมาก คือ สามารถสร้างคุณค่าให้กับตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 (S.D. = 0.72)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ นักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 (n = 200)

รายการ	แรงจูงใจ		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด	4.07	0.52	มาก
2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	4.05	0.52	มาก
3. ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ	3.88	0.67	มาก
4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง	3.99	0.61	มาก
รวม	4.00	0.49	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D. = 0.49)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง โดยใช้สถิติ t-test Independent

ตาราง 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 (n = 200) จำแนกตามตัวแปรเพศ

รายการ	ชาย (n=100)		หญิง (n=100)		t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด	4.17	0.51	3.98	0.51	2.56*	.011
2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	4.09	0.56	4.01	0.48	1.18	.238
3. ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ	3.91	0.65	3.84	0.69	0.69	.494
4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง	3.98	0.62	4.00	0.60	-0.24	.809
รวม	4.04	0.49	3.96	0.49	1.14	.255

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 แสดงว่า ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 โดยรวม นักกีฬาบาสเกตบอลชาย มีค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจ เท่ากับ 4.04 (S.D. = 0.49) และนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง มีค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจ เท่ากับ 3.96 (S.D. = 0.49) เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่า นักกีฬาบาสเกตบอลที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลโดยรวม ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทั้ง 5 ภาค ได้แก่ ภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5 โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว F-test (One-way analysis of variance) ในกรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด จำแนกตามตัวแทนภาค

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ตัวแทนภาค 1	42	4.03	0.45	มาก
ตัวแทนภาค 2	42	4.04	0.54	มาก
ตัวแทนภาค 3	33	4.20	0.55	มาก
ตัวแทนภาค 4	33	4.20	0.45	มาก
ตัวแทนภาค 5	50	3.96	0.55	มาก
รวม	200	4.07	0.52	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 (S.D. = 0.52) โดยพบว่า ตัวแทนภาค 3 และตัวแทนภาค 4 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.20 (S.D. = 0.55) และ 4.20 (S.D. = 0.45) ตามลำดับ

ตาราง 10 ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอล
แห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5 ด้านความรัก
ความสนใจ และความถนัด

ตัวแปร	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค	ระหว่างกลุ่ม	4	1.947	0.487	1.851	.121
	ภายในกลุ่ม	195	51.292	0.263		
	รวมทั้งหมด	199	53.239			

จากตาราง 10 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา
บาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ของตัวแทนแต่ละภาค ในด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด
ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลของในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำแนกตามตัวแทนภาค

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ตัวแทนภาค 1	42	3.92	0.48	มาก
ตัวแทนภาค 2	42	4.06	0.53	มาก
ตัวแทนภาค 3	33	4.19	0.43	มาก
ตัวแทนภาค 4	33	4.04	0.63	มาก
ตัวแทนภาค 5	50	4.05	0.51	มาก
รวม	200	4.05	0.52	มาก

จากตาราง 11 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 (S.D. = 0.52) โดยพบว่า ตัวแทนภาค 3 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.19 (S.D. = 0.43)

ตาราง 12 ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค	ระหว่างกลุ่ม	4	1.389	0.347	1.293	.274
	ภายในกลุ่ม	195	52.391	0.269		
	รวมทั้งหมด	199	53.780			

จากตาราง 12 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ของตัวแทนแต่ละภาค ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขัน กีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ จำแนกตามตัวแทนภาค

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ตัวแทนภาค 1	42	3.92	0.54	มาก
ตัวแทนภาค 2	42	4.00	0.69	มาก
ตัวแทนภาค 3	33	3.97	0.63	มาก
ตัวแทนภาค 4	33	3.92	0.76	มาก
ตัวแทนภาค 5	50	3.65	0.69	มาก
รวม	200	3.88	0.67	มาก

จากตาราง 13 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา บาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 (S.D. = 0.67) โดยพบว่า ตัวแทนภาค 2 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.00 (S.D. = 0.69)

ตาราง 14 ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และ ภาค 5 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค	ระหว่างกลุ่ม	4	3.540	0.885	2.016	.094
	ภายในกลุ่ม	195	85.589	0.439		
	รวมทั้งหมด	199	89.129			

จากตาราง 14 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ของตัวแทนแต่ละภาค ในด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลของตัวแทนแต่ละภาคในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง จำแนกตามตัวแทนภาค

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ตัวแทนภาค 1	42	3.85	0.50	มาก
ตัวแทนภาค 2	42	4.06	0.71	มาก
ตัวแทนภาค 3	33	4.09	0.50	มาก
ตัวแทนภาค 4	33	4.10	0.68	มาก
ตัวแทนภาค 5	50	3.90	0.62	มาก
รวม	200	3.99	0.61	มาก

จากตาราง 15 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 (S.D. = 0.61) โดยพบว่า ตัวแทนภาค 4 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.10 (S.D. = 0.68)

ตาราง 16 ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอล
แห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และ ภาค 5
ด้านเกียรตินิยม ชื่อเสียง

ตัวแปร	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค	ระหว่างกลุ่ม	4	2.203	0.551	1.488	.207
	ภายในกลุ่ม	195	72.191	0.370		
	รวมทั้งหมด	199	74.394			

จากตาราง 16 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา
บาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ของตัวแทนแต่ละภาค ในด้านเกียรตินิยมชื่อเสียง ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงจำแนกตามตัวแทนภาค

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ตัวแทนภาค 1	42	3.93	0.38	มาก
ตัวแทนภาค 2	42	4.04	0.55	มาก
ตัวแทนภาค 3	33	4.11	0.42	มาก
ตัวแทนภาค 4	33	4.07	0.58	มาก
ตัวแทนภาค 5	50	3.90	0.49	มาก
รวม	200	4.00	0.49	มาก

จากตาราง 17 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 โดยรวมทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D. = 0.49)

ตาราง 18 ค่าความแปรปรวนระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5 รวมทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค	ระหว่างกลุ่ม	4	1.446	0.361	1.526	.196
	ภายในกลุ่ม	195	46.187	0.237		
	รวมทั้งหมด	199	47.633			

จากตาราง 18 แสดงว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ของตัวแทนแต่ละภาค ทั้ง 4 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 นำผลข้อมูลแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่นๆ และความคิดเห็นอื่นของแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทั้ง 5 ภาค ได้แก่ ภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5 มาวิเคราะห์คำตอบ สรุปเป็นรายด้านและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

5.1 ด้านความรัก ความถนัดและ ความสนใจ

มีความถนัดในการเล่นกีฬาที่ใช้มือมากกว่ากีฬาที่ใช้เท้าเล่น เป็นกีฬาที่มีความน่าสนใจ ทำหาย ตื่นเต้น สนุกสนาน และยังช่วยให้เยาวชน ได้มาออกกำลังกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรง เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ

5.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ทางจังหวัดแต่ละจังหวัดควรให้การสนับสนุนนักกีฬาที่อยู่ในจังหวัดของตนเองมากกว่านี้ ควรจัดให้มีโครงการ อบรมและฝึกสอน ให้กับเด็กและเยาวชนในต่างจังหวัด

5.3 ด้านรายได้และผลประโยชน์

นักกีฬาควรได้รับรายได้ให้คุ้มกับการฝึกซ้อม รางวัลตอบแทนในการแข่งขันแต่ละครั้ง ได้รับโบนัสจากการแข่งขันในแต่ละรายการ ได้ชุดแข่งขันและได้รับทุนนักกีฬา ให้เพิ่มมากขึ้น

5.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

เกิดความภาคภูมิใจ เวลาชนะได้รับชื่อเสียง เป็นรางวัลตามมาจากความตั้งใจในการออกกำลังกายฝึกฝนเล่นกีฬา เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน วงศ์ตระกูล ได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง

5.5 ด้านอื่น ๆ (ความคิดเห็นอื่น ๆ)

ต้องการให้มีการสนับสนุนกีฬาบาสเกตบอลให้มากกว่านี้จัดการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลในต่างจังหวัดให้มากขึ้น และควรจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติในช่วงเดือนพฤษภาคม เพราะนักกีฬาหลายคนเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ในช่วงสอบทำให้มาแข่งขันไม่ได้ ควรมีการถ่ายทอดทางโทรทัศน์เพื่อให้ นักกีฬาเยาวชนได้มีโอกาสได้เห็นเกมการแข่งขัน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬามหาวิทยาลัย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามเพศ และตัวแทนแต่ละภาค

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 288 คน แบ่งเป็นชาย 12 ทีม จำนวน 144 คน เป็นหญิง 12 ทีม จำนวน 144 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 288 คน การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเครจซี่และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพูนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie & Morgan. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักกีฬาทั้งหมด 165 คน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเป็น 200 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

สมมติฐานในการวิจัย

1. แรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีเพศต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน
2. แรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่เป็นตัวแทนแต่ละภาคจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาจากงานวิจัย ผู้เชี่ยวชาญและงานเอกสารตำราต่างๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 มี 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง มีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จากค่าคะแนนมาแปลความหมายเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อและด้าน โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (ประคอง กรรณสูตร. 2538: 38) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แรงจูงใจอื่นๆ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงเรียนผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีม ที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 เป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำแบบสอบถามไปสอบถามนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ในวันที่ 13 – 24 ธันวาคม 2551 ณ จังหวัดพิษณุโลก โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้อง เพื่อนำไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบข้อมูลความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistic Package for Social Science) หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการจะศึกษาดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเล่นบาสเกตบอลทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจและความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ของตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค
5. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 3 นำมาเรียงแล้วนำเสนอเป็นรูปความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน เป็นนักกีฬาสเกตบอลชาย จำนวน 100 คน เป็นนักกีฬาสเกตบอลหญิง จำนวน 100 คน และจำแนกตามตัวแทนภาคทั้ง 5 ภาค คือตัวแทนภาค 1 ภาค 2 มีจำนวนภาคละ 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 ตัวแทนภาค 3 ภาค 4 มีจำนวนภาคละ 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 ตัวแทนภาค 5 มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00
2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37
 - 2.1 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 (S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจสูงสุด คือ มีความรัก และสนใจลักษณะของเกมกีฬาสเกตบอล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 (S.D. = 0.69)
 - 2.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 (S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามี

แรงจูงใจสูงสุด คือ เชื่อว่ากีฬาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 (S.D. = 0.66)

2.3 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 (S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจสูงสุด คือ มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบโควตานักกีฬา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 (S.D. = 0.90)

2.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 (S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจสูงสุด คือ สามารถสร้างคุณค่าให้กับตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 (S.D. = 0.72)

2.5 รวมทุกด้าน โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D. = 0.49)

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลชายกับนักกีฬาสเกตบอลหญิง ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาสเกตบอลของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 โดยรวม นักกีฬาสเกตบอลชาย มีค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจ เท่ากับ 4.04 (S.D. = 0.49) และนักกีฬาสเกตบอลหญิง มีค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจ เท่ากับ 3.96 (S.D. = 0.49) เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่า นักกีฬาสเกตบอลที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาสเกตบอลโดยรวม ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาสเกตบอล ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ตัวแทนทั้ง 5 ภาค ได้แก่ ภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5

4.1 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ตัวแทนภาค 1, 2, 3, 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03, 4.04, 4.20, 4.20 และ 3.96 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45, 0.54, 0.55, 0.45 และ 0.55 ตามลำดับ โดยพบว่า ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค มีระดับแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่าระดับแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอล ของตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาคไม่แตกต่างกัน

4.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ตัวแทนภาค 1, 2, 3, 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.92, 4.06, 4.19, 4.04 และ 4.05 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48, 0.53, 0.43, 0.63 และ 0.51 ตามลำดับ โดยพบว่า ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค มีระดับแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่าระดับแรงจูงใจของนักกีฬาสเกตบอล ของตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาคไม่แตกต่างกัน

4.3 ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ตัวแทนภาค 1, 2, 3, 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.92, 4.00, 3.97, 3.92 และ 3.65 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.54, 0.69, 0.63, 0.76 และ 0.69 ตามลำดับ โดยพบว่า ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค มีระดับแรงจูงใจใน ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ อยู่ในระดับมาก เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่าระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ของตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาคไม่แตกต่างกัน

4.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ตัวแทนภาค 1, 2, 3, 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.85, 4.06, 4.09, 4.10 และ 3.90 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50, 0.71, 0.50, 0.68 และ 0.62 ตามลำดับ โดยพบว่า ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค มีระดับแรงจูงใจใน อยู่ในระดับมาก เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่าระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ของตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาคไม่แตกต่างกัน

4.5 รวมทุกด้าน ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ตัวแทนภาค 1, 2, 3, 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.93, 4.04, 4.11, 4.07 และ 3.90 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.38, 0.55, 0.42, 0.58 และ 0.49 ตามลำดับ โดยพบว่า ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาค มีระดับแรงจูงใจทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่าระดับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอล ของตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาคไม่แตกต่างกัน

5. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

5.1 ด้านความรัก ความถนัดและ ความสนใจ

มีความถนัดในการเล่นกีฬาที่ใช้มือมากกว่ากีฬาที่ใช้เท้าเล่น เป็นกีฬาที่มีความน่าสนใจ ทำหาย ตื่นเต้น สนุกสนาน และยังช่วยให้เยาวชน ได้มาออกกำลังกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรง เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ

5.2 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ทางจังหวัดแต่ละจังหวัดควรให้การสนับสนุนนักกีฬาที่อยู่ในจังหวัดของตนเองมากกว่านี้ ควรจัดให้มีโครงการ อบรมและฝึกสอน ให้กับเด็กและเยาวชนในต่างจังหวัด

5.3 ด้านรายได้และผลประโยชน์

นักกีฬาควรได้รับรายได้ให้คุ้มกับการฝึกซ้อม รางวัลตอบแทนในการแข่งขันแต่ละครั้ง ได้รับโบนัสจากการแข่งขันในแต่ละรายการ ได้ชุดแข่งขันและได้รับทุนนักกีฬา ให้เพิ่มมากขึ้น

5.4 ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

เกิดความภาคภูมิใจ เวลาชนะได้รับชื่อเสียง เป็นรางวัลตามมาจากความตั้งใจในการออกกำลังกายฝึกฝนเล่นกีฬา เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน วงศ์ตระกูลได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง

5.5 ด้านอื่น ๆ (ความคิดเห็นอื่น ๆ)

ต้องการให้มีการสนับสนุนกีฬาเบสบอลให้มากกว่านี้จัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลในต่างจังหวัดให้มากขึ้น และควรจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติในช่วงเดือนพฤษภาคม เพราะนักกีฬาหลายคนเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ในช่วงสอบทำให้มาแข่งขันไม่ได้ ควรมีการถ่ายทอดทางโทรทัศน์เพื่อให้ นักกีฬาเยาวชนได้มีโอกาสได้เห็นเกมการแข่งขัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเบสบอลของนักกีฬาเบสบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 พบว่า แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเบสบอลของนักกีฬาเบสบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งเร้าและกระตุ้นทำให้บุคคลเกิดความพยายามและความต้องการในการประสบความสำเร็จในจุดมุ่งหมายแรงจูงใจอาจเกิดจากตัวเองหรือเกิดจากบุคคลอื่นกระตุ้นโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ซึ่งสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวิบุต (2546: 52-53) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าหมายประสงค์ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำและมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและแข่งขันกีฬา ซึ่งนักกีฬามีแรงจูงใจในด้าน ความรัก ความสนใจ และความถนัด สูงกว่าด้านอื่น อาจจะเนื่องมาจากนักกีฬามีความรัก และสนใจลักษณะของเกมกีฬาเบสบอล มีความสามารถปฏิบัติทักษะและเล่นกีฬาเบสบอล สนใจที่จะพัฒนาการเล่นกีฬาเบสบอลให้มีความสามารถสูงขึ้น ตรงกับเทเวศร์ พิริยะพฤษ์ (2529: 147) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ดีดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจมีวินัยในตนเองขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฅกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายนํ้ารุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2549 ผลการวิจัยพบว่านักวายนํ้ารุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายนํ้า ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ส่วนแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเบสบอลของนักกีฬาเบสบอลชายและนักกีฬาเบสบอลหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 พบว่าเมื่อทำการเปรียบเทียบโดยรวมแล้วแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าแรงจูงใจของนักกีฬาเบสบอล

ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีเพศต่างกันจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลนั้นไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงต่างมีความมุ่งมั่น มีความต้องการที่จะสร้างคุณค่าให้กับตนเอง มีความต้องการที่จะแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ในเชิงกีฬา มีความต้องการที่จะเพิ่มพูนความแข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้กับร่างกายเหมือนกัน อีกทั้งในปัจจุบันการกีฬามีได้ปิดกั้นผู้หญิง แต่ในทางตรงกันข้ามกับการสนับสนุนให้ผู้หญิงหันมาเล่นกีฬากันมากขึ้นและอาจจะเนื่องจากนักกีฬาบาสเกตบอลต้องการอยากให้ร่างกายสวยงาม มีสมรรถภาพทางกายดีเป็นที่น่าสนใจของเพศตรงข้าม ร่างกายได้สัดส่วน กระฉับกระเฉง อารมณ์แจ่มใส เหนื่อยน้อยลง สุขภาพโดยทั่วไปดีขึ้นและเป็นที่ยอมรับของคนอื่น กีฬาบาสเกตบอลก็เปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้มีส่วนร่วมในการแข่งขันเช่นกัน ซึ่งตรงกับ พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 29) ที่กล่าวว่ายุคปัจจุบันนั้น มุมมองของการแข่งขันกีฬาของผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว จากการที่ผู้หญิงได้เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาระหว่างชาติ ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมกันกับผู้ชายในการแข่งขันกีฬา และในการที่จะได้รับคำชมเชยในการกีฬาเช่นกัน จึงทำให้ทั้งนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงและนักกีฬาบาสเกตบอลชายต่างก็พยายามให้ไปถึงจุดหมายของตนที่วางไว้ ทำให้มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลที่ไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของเพ็ญพรรณ มูลมงคล (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักเรียนโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 ผลการวิจัยพบว่าเมื่อเปรียบเทียบนักกีฬาทั้งเพศชายและเพศหญิงพบว่า มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเมื่อพิจารณาโดยรวมไม่แตกต่างกัน

สำหรับแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างตัวแทนนักกีฬาภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 และภาค 5 มีแรงจูงใจทั้ง 4 ด้าน คือ ในด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 แรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่เป็นตัวแทนแต่ละภาคจะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักกีฬาที่มีความรู้สึกที่ดีต่อกีฬาบาสเกตบอล มีความสนุกสนาน ท้าทายความสามารถที่ได้แสดงออกถึงความสามารถของตน เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการออกกำลังกาย ทั้งทางด้านร่างกายเพื่อรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงรวมทั้งป้องกันความเจ็บป่วยต่าง ๆ อีกทั้งการเล่นกีฬาจะทำให้เกิดความสวยงาม สมส่วนของสรีระร่างกาย ก็เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ซึ่งกีฬาก็ถือว่าเป็นกิจกรรมอีกกิจกรรมหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ชอบจึงเป็นที่นิยมกันมาก ดังนั้นถ้าเล่นกีฬาก็จะได้พบปะกับเพื่อนและบุคคลอื่น ๆ เพื่อจะได้เป็นที่ยอมรับในสังคม ตรงกับ สืบสาย บุญวิบูรณ์ (2541: 53-55) ได้กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจที่ทำให้คนเล่นกีฬา คือ เกี่ยวข้องกับความสวยงาม (Physical appearance) และสมรรถภาพทางกายต้องการมีร่างกายเป็นกล้ามเนื้อ ได้สัดส่วนเป็นที่สนใจจากเพศตรงข้าม และต้องการมีสมรรถภาพทางกายดี ร่างกายแข็งแรง เกี่ยวข้องทางการแพทย์ (Medical reasons) คือเพื่อป้องกันความเจ็บป่วย เกี่ยวข้องทางสังคม

(Affiliation) ต้องการพบเพื่อนใหม่ รู้จักคนใหม่ โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อในการเข้าสังคม ต้องการใช้เวลาอยู่กับเพื่อน และคนใกล้ชิดโดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อ ต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับหรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกีฬาได้ถูกนำมาเป็นสื่อประสานระหว่างสมาชิกกลุ่ม เพื่อยกระดับสถานะทางสังคม (Social status) เพื่อสร้างชื่อเสียงทางการกีฬา เช่นการเป็นทีมชาติ เพื่อให้ได้เงินและการยอมรับจากสังคมรอบข้าง ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากคนใกล้ชิด พ่อแม่ พี่น้อง คู่ครองส่วนเหตุผลทางด้านจิตวิทยานั้น (Psychological Reasons) ให้มีแรงจูงใจในตนเอง (Self-motivation) ลักษณะของบุคลิกภาพแบบ A (Type A) ชอบทางสังคม ชอบการมีเพื่อน ชอบความท้าทาย การเสี่ยง ชอบการแข่งขัน มักร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี (It feels good) มีความสนุกสนาน ท้าทายความสามารถ คลายเครียด ลดความวิตกกังวล มีการรับรู้ตัวว่าตนมีความสามารถ (self-efficacy) ประสบผลสำเร็จ (Perceive competence) เป็นที่ยอมรับจากคนทั่วไป ทำให้มีความเชื่อมั่น มีความภาคภูมิใจในตัวเอง (Self-esteem) จากการเล่นกีฬา และเหตุผลอีกทางหนึ่งคือเหตุผลทางสิ่งแวดล้อมและสังคม (Situational Reasons) การได้พบเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ที่ต่างไปจากชีวิตประจำวัน ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ต่างไปจากที่เคยจำเจ จึงทำให้ตัวแทนนักกีฬาแต่ละภาคมีแรงจูงใจที่ไม่แตกต่างกัน

จากทฤษฎีและหลักการรวมทั้งการวิจัยต่าง ๆ พอสรุปได้ว่าแรงจูงใจสามารถช่วยให้บุคคลได้รับการพัฒนา และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ สามารถเข้าใจตนเอง ปรับปรุงตนเอง ตระหนักและยอมรับความสามารถที่มีอยู่ของตัวเอง ความภาคภูมิใจ การกระตุ้นจากครอบครัว การได้รับการสนับสนุนจากสังคม จะมีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬานั้น ๆ สามารถนำไปปรับปรุงใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสร้างแรงจูงใจในการกำหนดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ผู้ฝึกสอนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกีฬาบาสเกตบอล ควรให้การสนับสนุน ส่งเสริม นักกีฬาในระดับเยาวชนจนถึงระดับประชาชนอย่างต่อเนื่อง ให้มีการจัดการแข่งขันตลอดปี และควรมีการปลูกฝังให้นักกีฬาบาสเกตบอลมีแรงจูงใจในด้านความรัก ความถนัด และความสนใจให้มากยิ่งขึ้น ควรมีการพัฒนาผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินควบคู่กับนักกีฬา และควรนำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้เป็นข้อมูลในการส่งเสริม เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานการกีฬาบาสเกตบอลต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยสภาพปัญหาและอุปสรรคในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล
2. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาบาสเกตบอลกับชนิดกีฬาประเภทอื่น
3. ควรมีการศึกษาแรงจูงใจของผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสิน บาสเกตบอลในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กิติ ตยัคคานนท์. (2533). *นักบริหารทันสมัย*. กรุงเทพฯ: บัดเตอร์ฟลาย.
- กิตติศักดิ์ มีเจริญ. (2550). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปีภาค กรุงเทพมหานครที่เข้าร่วมการแข่งขันคิกบ็อกซิ่งไทยแลนด์แชมเปียนชิพ ครั้งที่ 7*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กนกวรรณ สารจันทร์ (2546). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอล ในการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2530). *จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กุลชาติ จำจด (2530). *แรงจูงใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาแบดมินตันและ ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา*. ปรินซ์นิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถ่ายเอกสาร.
- จิตรัตนา รัตนวิวัฒน์. (2550). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำใน ประเทศไทย*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจเลีย พิมพ์พันธุ์. (2529). *บาสเกตบอล*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). *หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ชุดิวรรณ เพ็ญเพียร. (2539). *เอกสารประกอบการสอนวิชาวิธีทางสถิติ 1*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาคณิตศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ณกร มีคำ. (2549). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ รุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสร ในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2549*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- दनัย ยาหอม. (2538). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาหญิง*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เดิมศักดิ์ ทวณิช. (2546). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น
- ถวิล เกื้อกุลย์วงศ์. (2528). *การจูงใจเพื่อผลงาน*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- เทเวศร์ พิริยะพณท์. (2529). *หลักการฝึกกีฬาว่ายน้ำ*. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.

- เทเวศร์ พิริยะพจน์. (2545). การวิจัยทางพลศึกษา. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประคอง กรรณสูตร. (2538). สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ประยุทธ์ แก้วสุข. (2548). แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเชิญ รอดบ้านเกาะ. (2543). แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประโยค สุทธิสง่า. (2541). แบบทดสอบมาตรฐานทักษะฟุตบอล. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). เอกสารประกอบการสอน พล. 437 จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พีระพงษ์ บุญศิริ. (2536). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พีรลัทธิ เกตุวัฒนา. (2549). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขัน กีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. ปรินญานิพนธ์ พัฒนาศึกษา วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถ่ายเอกสาร.
- พรเทพ ลีทองอิน. (2538). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนวิชาพลศึกษาของนักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา.) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พนมไพร ไชยรงค์. (2542). เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. สุพรรณบุรี: วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.
- เพ็ญพรรณ มุลมงคล. (2548). แรงจูงใจในการเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาปี การศึกษา 2547. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภานุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี. (2546). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภพเพชร นิลงาม. (2546). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส และการปรับตัว เพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสกับผู้ที่ไม่ใช่คนกีฬา. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถ่ายเอกสาร.

- มุกดา ศรียงค์. (2540). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2530). จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2549). จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วัชร คำเพ็ง. (2536). การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิกิพีเดีย. (2551). กีฬาแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2551 , จาก http://th.wikipedia.org/wiki/วิวัฒน์ชัย_กุลมาตย์.
- วิวัฒน์ชัย กุลมาตย์. (2526). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2534, มกราคม-ธันวาคม). บทบาทของจิตวิทยาการกีฬาที่มีต่อการสอนและพลศึกษา. วารสารจิตวิทยาการกีฬา.
- สุพัชรา ชิมเจริญ. (2546). การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2538). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์. เอกสารประกอบคำบรรยายจิตวิทยาการกีฬากับกีฬาปะทะ. การสัมมนาวิชาการ กรมพลศึกษา.
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). เอกสารประกอบคำสอนวิชา พล 411 จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- . (2541). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรีย์ พันธุ์รักษ์. (2541). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเสือภูเขา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์หอม. (2527). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2529). ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด.
- ศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดพิษณุโลก. (2551). ประวัติการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2551 , จาก http://www.sat.or.th/phitsanulok/phitsanulokgames/pg_history.htm
- อร่าม ตั้งใจ. (2539). จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ), การฝึกสมรรถภาพทางกาย. กรุงเทพฯ: ไทยมิตรการพิมพ์.
- อารี พันธุ์มณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: บริษัทตันอ้อ จำกัด.
- อังคณา บุญเสมอ. (2550). แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- Amorase, Tony; & Horn, Thelma S. (1995). *A Season- Long Examination of Intrinsic Motivation In First Year College Athletes : Relationships with Coaching Behavior*. Journal of Sport and Exercise Psychology. 1995 NASPSPA Abstracts. 17 : 20 ; Human Kinetics Publishers.Inc.
- Bird, A. M.; Crip, M. K. (1986). *Psychology and Sport Behavior*. Missouri: The C.V. Mosby College.
- Early, Jeffrey Dean. (1987). *Interpersonal Orientation and Motivational Differences between Team and Individual Sport Participants*. Dissertation Abstracts. MA: Stephen F Austin State University.
- Frederick, Christina m. (1991). *An Investigation of The Relationships Among Participation Motives Level of Level of Participation and Psychological Outcomes in The Domain of Physical Activity*. Dissertation Abstracts. Ph.D: The University of Rochester.
- Glueck, W. F. (1982). *Personal: A Diagnostic Approach*. 3rd ed. Texas : Business Publication.
- Guilford, John S.; & David E Gray. (1970). *Motivation and Modern Management*. London: Harper & Row Publishers.
- Jennifer, Andress. (2005). A Comparison of Intrinsic Motivation Scores for Two groups of Pre-adolescent athletes. *Dissertation Abstracts*. M.Sc.: Lakehead University.
- Karussanu, Maria and Roberts, Glyn C. (1995). Motivation in Physical Activity: The Role of Motivational Climate, Intrinsic Motivation, and Self-Efficacy. Journal of Sport and Exercise Psychology. 1995 NASPSPA Abstracts. Human Kinetics Publishers. Inc. 17 : 57
- Maslow, Abraham H. (1970). *Motivation and Personality*. 2nd ed. New York: Harper & Row.
- Mitchell, Stephen Andrew. (1992). Perceptions of Learning Environment and Intrinsic Motivation in Physical Education: Predictive Relationships with Achievement Goals and Perceived Ability (Motivation). *Dissertation Abstracts*. Ph.d. Syracuse University. p.3842.
- Tjeerdsma, Bonnie L. (1994). An Exploration of the Causal Relationships Among Achievement Motivation Variables In Physical Education. *Dissertation Abstracts*. 54(8): 108.
- Willis, joe D; et al. (1982). *The Relationship Between Competitive Motives and Ratings of Competitiveness*. ERIC 1982 ED217021.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของ
นักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

คำชี้แจง

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อให้ทราบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล (Rating Scale)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended) ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม ขอความกรุณาผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด และผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

นายชาญยุทธ รัตนมงคล

นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ด้านหน้าข้อความตามความเป็นจริง

1. เพศ

() เพศชาย

() เพศหญิง

2. ตัวแทนภาค

() ภาค 1

() ภาค 2

() ภาค 3

() ภาค 4

() ภาค 5

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่าง ๆ ในตารางหน้าถัดไป แล้วพิจารณาว่าแรงจูงใจที่ทำให้ท่านตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล มีอยู่ 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง อยู่ในระดับใด ซึ่งในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน โดย

มากที่สุด	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้มากที่สุด
มาก	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้มาก
ปานกลาง	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้ปานกลาง
น้อย	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้น้อย
น้อยที่สุด	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้น้อยที่สุด

ตัวอย่าง

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลด้านสุขภาพ	ระดับของแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง	✓				
2. ต้องการความสนุกสนาน		✓			

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอล

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลด้าน ความรัก ความสนใจ และความถนัด	ระดับของแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีความรัก และสนใจลักษณะของเกมกีฬาบาสเกตบอล					
2. มีความสามารถปฏิบัติทักษะและเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีกว่ากีฬานิตอื่น					
3. มีความชื่นชอบต่อการเล่นที่ต้องมีสัมพันธ์กับผู้อื่น					
4. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ต้องมีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว					
5. มีความถนัดในกีฬาประเภทที่ใช้มือควบคุมอุปกรณ์กีฬา					
6. มีความสนใจทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบพลิกแพลง					
7. มีความชื่นชอบกีฬาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกับคู่แข่งชั้นตลอดเวลา					
8. มีความสนใจที่จะพัฒนาการเล่นให้มีความสามารถสูงขึ้น					
9. มีความปรารถนาที่จะพัฒนาความสามารถเชิงกีฬาในระดับสูง					
10. มีความชอบในการทำคะแนนได้และรูปแบบของกีฬาบาสเกตบอล					

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลด้าน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่ เกี่ยวข้อง	ระดับของแรงจูงใจ				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1. มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าจะประสบ ความสำเร็จในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล					
2. มีความคิดว่าการเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทำให้เกิด ความภาคภูมิใจ					
3. มีความคิดว่าการกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทำหายน ความสามารถ					
4. เป็นกีฬาที่ได้แสดงออกถึงความสามารถของตนเอง อย่างเต็มที่					
5. มีความเชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลมีส่วนช่วยในการ พัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้					
6. ครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดให้การสนับสนุนในการ เล่นและเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล					
7. เชื่อว่ากีฬาบาสเกตบอลสามารถเพิ่มพูนความ แข็งแรงและเสริมสร้างความอดทนให้เพิ่มขึ้นได้					
8. ผู้มีประสบการณ์ในกีฬาบาสเกตบอลแนะนำและ ชักชวนให้เล่นกีฬาบาสเกตบอล					
9. มีเพื่อนที่เล่นบาสเกตบอลชักชวนให้เล่น บาสเกตบอลเพราะมีทักษะในการเล่นเป็นอย่างดี					
10. มีแรงบันดาลใจจากความต้องการที่จะแสดงออก เพื่อการยอมรับจากผู้อื่น					

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลด้าน รายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ	ระดับของแรงจูงใจ				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1. มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นด้วยระบบ โควตานักกีฬา					
2. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษา					
3. มีโอกาสที่จะได้รับชุดและอุปกรณ์กีฬาจาก ผู้สนับสนุน					
4. มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆทั้งในและ ต่างประเทศ					
5. มีโอกาสได้รับเงินรางวัลหรือสิ่งของเป็นการตอบแทน					
6. มีโอกาสสังกัดทีมที่มีชื่อเสียงรวมถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น					
7. มีโอกาสได้รับการบรรจุเข้าทำงานทั้งภาครัฐและ เอกชน					
8. มีโอกาสได้รับเงินตอบแทนหรือสิ่งตอบแทนจาก ผลสำเร็จในการแข่งขัน					
9. มีโอกาสได้แสวงหาความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ ในเชิงกีฬาบาสเกตบอล					
10. มีโอกาสประกอบอาชีพในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนใน สถานศึกษาหรือสโมสร ต่าง ๆ ได้					

4. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวาสเกตบอลด้าน เกียรติยศชื่อเสียง	ระดับของแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. สามารถสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง และวงศ์ตระกูลได้					
2. สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับท้องถิ่นและจังหวัดของตนเองได้					
3. ได้รับการยกย่องสรรเสริญจากบุคคลทั่วไป					
4. สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติได้					
5. สามารถสร้างคุณค่าให้กับตนเอง					
6. สามารถทำให้คนยอมรับและเป็นที่รู้จักในสังคม					
7. ต้องการให้ครอบครัวและคนใกล้ชิดภาคภูมิใจใน ความมีชื่อเสียง					
8. ต้องการเป็นนักกีฬาวาสเกตบอลที่มีความสำเร็จและ มีชื่อเสียง					
9. ต้องการเป็นนักกีฬาที่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักกีฬา โดยทั่วไป					
10. ต้องการเป็นผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงในการสร้างเกียรติ ประวัติให้แก่วงการกีฬาวาสเกตบอล					

ตอนที่ 3 แรงจูงใจของท่านในการเลือกเล่นกีฬาเบสบอล

คำชี้แจง โปรดเขียนข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเบสบอลของนักกีฬาเบสบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

1. ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด

.....

.....

.....

2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

.....

.....

.....

3. ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ

.....

.....

.....

4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

.....

.....

.....

5. ด้านอื่นๆ (ความคิดเห็นอื่นๆ)

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์

สถานที่ทำงาน

ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพิ่มศักดิ์ สूरียจันทร์

สถานที่ทำงาน

คณะบดีคณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

3. อาจารย์สมเกียรติ นุจิรังสรรค์

สถานที่ทำงาน

รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ชาญยุทธ รัตนมงคล
วัน เดือน ปีเกิด	4 พฤศจิกายน 2516
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	51 หมู่ 5 ตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ รหัสไปรษณีย์ 50230
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย 19/1 ถนนมงฟอร์ต ตำบลท่าศาลาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ รหัสไปรษณีย์ 50000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนเชียงแสนวิทยาคม
พ.ศ. 2536	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ จาก วิทยาลัยเทคนิคเชียงราย
พ.ศ. 2538	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จาก โรงเรียนโปลิเทคนิคลานนา
พ.ศ. 2540	ครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา จาก สถาบันราชภัฏเชียงใหม่
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ